

IVA ADAMCOVÁ

JIČÍN 2017

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 2. ZÁŘÍ

Iva Adamcová – Jičín 2.9.2017

Já si takhle sednu raději na bok. Já bych měla pocit, že mezi mnou a vámi je stůl. A to by mi asi překáželo. Moc vás ráda zase vidím po delším čase v Jičíně, ten sál už známe. Tak se pustíme hned do otázky. Já teď musím najít jednu otázku, která přišla před chvílíčkou. Vydržte chvílinku. Já jsem to té paní slíbila. Tak...

Krásný den, Ivanko. Byla bych moc ráda, kdybys mi (určitě je nás víc) mohla vysvětlit, jak je to s bolestmi uvnitř. Už jsi mi psala, že když například někoho bolí u srdce, Ego je silné a nechce se ho pustit. Musí toto prožívat každý v jeho duchovním vývoji nebo to někoho mine? Pokud by to šlo, tak bys to třeba mohla vysvětlit na nějaké přednášce. Moc Ti děkuji a přeji krásný den.

Ano, to je docela pro vás důležitá otázka, protože vy máte každý na sobě navlečený obleček, to moc dobře víte, a tento oblek obnáší váš osud. V tomto osudu jste si přišli prožít něco velmi osobního, co jste si jako božství zvolili. Proto každý z vás nemůže jen tak opustit svoji čakru, kterou si sem přišel vyřešit. Dejme tomu, třeba někdo bude prožívat celý život lítosti, a opravdu čakra, která se extrémně chová pod vlivem hmotného vědomí, je velmi zatěžovaná, takže jakmile cítíte lítosti, tak vás skutečně bolí u srdce a neuděláte s tím nic. Je taky ale nastaveno, kdy vám dorazí do života nějaká informace, pokud by se to mělo změnit nějakým způsobem. Mnozí mi teď píšete skutečně obsáhlé dopisy a vidím velké změny v chování vašich hmotných těl. A tak je to nastaveno. Takže každý z vás si vybral jednu nebo dvě čakry, které zkrátka používáte víc v tom smyslu učení a to souladí vlastně s vaším osudem a i s vaším okolím. Takže tohle je základ. Takže každý si bude prožívat nějakou bolavou čakru. Pokud byste byli už ve vývoji trošku jakoby odlehčenějším, nemusí tam být až extrémní bolesti na jednotlivých čakrách, ale rozhodně budete řešit věci v míru a ještě budete doladovat delší čas.

Tak já jsem si tady vytiskla doma, přišlo mnoho otázek. A také mnoho dopisů, takže teď budu brát lísteček po lístečku... Tak...

Milá Ivanko, myslím, že už jsem začínala žít tak, jak o tom mluvíš ve svých přednáškách. Neřešila jsem, co bylo, nepřemýšlela jsem o tom, co bude. Žila jsem přítomností. Nevím proč, ale náhoda přece neexistuje, jsem si až patologicky začala všimnout zákalků v očích, které tam mám už delší dobu. Doposud mi to nevadilo, nevšímala jsem si toho. Zašla jsem si tedy k oční lékařce, paní doktorka mně vyšetřila oči a závěrem mi sdělila, že se jedná o sklivcové zákalky. Řekla mi, že se nejedná o nic vážného, prý je to věc spíše psychosomatická a ať se snažím na to nemyslet. Nevšímám si toho. Nevím proč, nejspíš to bude programem v hlavě, neboť mi to vysvětlení nějak zásadně nepomohlo. Jsem ve stavu, že těžko spím, mám nechutenství, dost jsem zhubla, nemohu se pořádně soustředit na jakoukoli práci, co dělám. Někdy pocituji třes až bolest v celém těle.

Prosím o radu, co by mohlo být příčinou mých náhle vzniklých potíží. Jde snad o nějaký druh transformace nebo se jedná o nějaké minulostní zápisy? Předem moc děkuji za odpověď. Lenka.

Lenko, tady by se mohlo jednat o vybíjení platby. Vy už moc dobře víte, jak to pracuje. Vy platíte vždy a jenom po určitém čase, když se něčemu novému naučíte. Toto je základ. Pokud by pak tělo házelo strachy a obavy, uzavřete si tento odpor, který je nový vůči platbě. Je to vlastně zase stav hmotného vědomí. Správný postup je ten, že pokud přijde nějaký zdravotní zádrhel, tak ho přijmu takový, jaký je. Jenom postupuji tak, jak mám. Jako běžný člověk. Dám se vyšetřit, protože lékaři, to víte, rekognoskují, co se ve vašem těle děje. To znamená, prošetří to, je na to spousta přístrojů a nástrojů. Lékaři už také dneska ví, že něco existuje mezi nebem a zemí. Spousta z vás i lékaři jsou. Takže víte, že ten vývoj skutečně pokračuje v tom dobrém slova smyslu. Dnes už nikdo nebude využívat, nebo téměř nikdo nebude využívat stavy, kdy se sahá do karmických zápisů. Vy moc dobře víte, že pokud čas, ve kterém proběhne odpor vašeho těla, proběhl, tak okamžitě se vytváří platba, která ale už byla stanovená při vašem narození v programu DNA. Vy si to nevytvoříte tím okamžikem, kdy ten odpor proběhl. Vy už máte zaznamenáno, že takhle vaše tělo bude reagovat. A samozřejmě je tam už i období, třeba za 20 let, za 20 měsíců. To je jedno, v jaké časové posloupnosti, kdy se bude platit za tuto křeč, která proběhla ve vašem hmotném těle, kdy jste se stali hmotnou složkou. Spousta lidí v tom ještě tápe. Myslí si, že se mohou vyhnout té platbě. Není to možné. Každý si musí zaplatit do posledního haléře. Takže popřemýšlejte o tom, jestli skutečně neprožíváte obavy z toho, a tedy odmítání, že by mohlo jít o něco třeba vážného. Ne, je to tak, jak to je. Řešte pouze problémy, které přicházejí a ty si vyřešte ale pořádně a v klidu nitra. Nikdo tady odsud neodejde dřív a nikdo neodejde později. Vše je nastavené. Ale hlavně nikdo neumírá. Jste vědomí, které je věčné. A které je celistvé.

Já jsem si.. Ona vlastně tato otázka přišla krásně teď, protože já jsem si.. Včera nebo předevírem přišel nádherný dopis jedné mladé ženy, která se také jmenuje Iva. Protože v poslední době přicházejí dopisy najednou plné vhledů a pochopení. A tenhle si zasloužíte, abyste zase pochopili o trošku víc. Víím, že občas zahlédáte, ale pro někoho je to obtížnější. Tak poslouchejte.

Ahoj Ivanko. Sedím si večer v křesle, páru rozbitý zip u vesty a vtom mi to dojde. Z hlediska pozemských zákonů by se mé dnešní prozření nejspíš většině lidí a pozemským zákonům nelíbilo, ale myslím, že vesmír by se pousmál a řekl by: Že jí to ale trvalo, než jí to došlo. A cože jsem to vlastně uzřela? Zkrátka to, že vlastně nikdo není za své činy doopravdy zodpovědný, protože dělá sobě i ostatním pouze to, co on má ve svém plánu DNA předepsané, aby dělal. To je to Ježíšovo: Jsem, jaký jsem. Nebo jsme, jací jsme. A tudíž vše, co uděláme my jiným a oni nám, je pouze děj předem daný, jen zanoření do hmoty se stále ještě trápíme tím, co nám druzí udělali a co jsme my udělali jim. A tak se stále točí koloběh sebeobviňování a obviňování druhých a tento únavný kolovrátek viny se bude pro nás točit tak dlouho, dokud nitrem nedojdeme k poznání, že vinnenese nikdo. Pak hmota utichne, protože kde není žalobce, není ani

soudce. Pak teprve přijde klid nitra, že všichni jsme, jací jsme. A pak konečně umlknou všechna únavná obviňování. Už nejsme špatní, tudíž není třeba být lepší. Umlknou i všechny odsudky činů ostatních lidí, protože přijde vědění toho, že opravdu všichni jsme, jací jsme a jsme tak v pořádku. Protože všechny chaotické a mnohdy nepěkné a kruté skutky nás lidí jsou v řádu s vesmírným plánem. Krásný večer. Iva.

Ano, tento vhléd je pravdivý. A je to proto, že vy jste každý z vás ze své malé hmotičky svého jména celým vědomím této planety. Jeden jediný Bůh letí od obalení hmotou dlouhé eony času, aby si tady hrál hry, které jej rozdělovaly. A tak se přikryl pláštěm těla. A tento plášť těla útočí sám na druhé lidi. Tedy proč bych měl útočit na činy druhých lidí, když jsou mojí vůlí Boha. Mé vědomí a jeho vědomí je stejné a jediné, a když jsem si vybral mým kouskem vědomí pobyt v mém těle mého jména, tak jsem si vybral i činy těch, kteří hrají roli osudu. Všechno je vaší vůlí. Jakýkoli těžký prožitek, který jste kdy prožili, byl vaší vůlí vědomí, aby vám ten druhý člověk zdánlivě učinil to, co vám činil. A abyste ho dovedl za to ... pozor ... milovat. Milovat znamená neútočit na něho. Dnes víte, že jste nikdy neútočili, že útočilo pouze vaše tělo a vy jste si mysleli, že jste to byli vy. Když jste to nebyli vy, proč si to teda vyčítat, že jsem měl nějakou reakci. A proč vyčítat druhému člověku, že vám to udělal, když jste potřebovali zjistit, kdo jste. Pokud jste prokázali, že jste neútočili v praxi, přičítá se vám zase další kousek vašeho vědomí od vědomí zdánlivě druhého člověka. A tak se ta velká dutina pod planetou pro vás, pro toho jedince z vašeho osudu, pořád zvětšuje a zvětšuje. Až jednoho dne dosáhne poznání a je to tehdy, kdy si přičtete vše, co tady existuje. Proto tento děj je velmi náročný v posledních letech, protože víte moc dobře, že se obrovsky zvedly technologie, jsou vyspělé, tedy máte počítače. Tím počítačem dohlédnete kamkoli ve světě byste chtěli. A na jakékoli dramatické věci, na které byste nikdy neviděli, dohlédnete. Je to proto, abyste nebyli vyděšení. Abyste prokázali to, že vedle vás v ulici, ve městě, ve státě, se vlastně nic neděje. A když tak je to úplně minimum toho, co by se dělo, kdybyste byli blízko tam, kam koukáte. Je to past samozřejmě, vy to víte. Vy máte žít svůj život tam, kde žijete. A nezapomeňte, že jste vším. To znamená: Cokoli učiníte druhému člověku, kdy neuhlídáte tělo, které nosíte, musíte být rádi, že se to stalo a musíte očekávat a těšit se na to, že přijde opravná zkouška. Není čeho se bát, každý krok dopředu vás osvobozuje. Každá další taková atmosféra, která se blíží, je vaším osvobozením, protože je to šance pro to ustát to zase o trošičku lépe.

Milá Ivanko, s vašimi přednáškami jsem se seznámila náhodou v úplně beznaději uprostřed stále se opakujících cystitid, zkrátka s nervy v konci zaživačích roury, jak já říkám. Díky pochopení, že každý si svůj úděl vybere sám, aby se naučil, co musí a hlavně, že nejsem do smrti zodpovědná za rodinu a potomstvo, no to byla úleva. Že můj úděl je nastavený, protože jsem si ho vybrala sama, jsem na tom se zdravím a životním elánem mnohem lépe. Podotýkám, že je mi 81 let a dá to práci. Můj život plynul v hlubokých sinusoidách, zažila jsem umírání šestiletého vnuka, astrocytom v prodloužené míše, manžel neléčitelná leukémie, sama, nezletilý syn, hodně zodpovědnosti při malých finančních prostředcích,

ale vše je nastavené, jak to má být, to jsem pochopila konečně ve svém věku. Osvobodila jsem se od pocitu, že za všechno můžu já, že se mi dějí „křivdy“, například že mě soudruzi nepustili na školu, měla jsem být zednice nebo hornice, tatínek byl drobný obchodník a reakcionář. To jsem si už odblokovala například až teď díky vám. Díky vám jsem si vyčistila vztah se svým rozvedeným synem, dokázala jsem pochopit, že je tu sám za sebe a že je pracovitý, hodný a báječný a dobře spolu vycházíme. Přestala jsem ho posuzovat a naše vztahy jsou báječné. Ustála jsem i dobré vztahy s rozvedenou rodinou – dvěma vnučkami a je to všechno, jak má být. Případné cystitidy přijímám s pokorou a nejsem z toho vyděšená, přesvědčuji se, že vše je dobré a je to mnohem snadnější.

Jedna věc mě ale trápí. Trpím, jak bych to nazvala, hypertrofií vděčnosti. Někdo pro mě něco dobrého udělá a já jsem nezřízeně vděčná na věčné časy. (Vy jste super.) Cítím se zavázána, a když se jedná konkrétně o mojí mladou sousedku – přijde s nějakým požadavkem, který je mi nepříjemný – těžko odmítám. Vytvářím vztek a odpor, protože mladí lidé dnešní jsou jinak nastavení a nevědí, co všechno mohou. Jak to pojmenovat? A co s tím? Je u mě závislost svědomí, závislost jako blok, můj rys povahy? Vděčná až za hrob? Nerada říkám ne, ale někdy mě to štve, protože nedovedu pohotově odpovědět. Co s tím?

Všechno ostatní díky vám zvládám, seznámila jsem se s počítačem, budu zase chodit na kurzy PC na Pardubickou univerzitu na přednášky. Historie mě baví, snažím se, většinou úspěšně, nařídít svému pohodlnému tělu jít nakoupit, něco vyřídit, ale ta neschopnost odmítnout někdy i drzý požadavek mně komplikuje život. Díky, díky vám za lepší kvalitu života a spokojenost, moc jsem toho pochopila. Vaše přednášky s vděčností poslouchám, a protože jsem původním povoláním laborantka histologie, gynekologické cytologie, i tím jste mi bližší. Jen oslovení buňky mi dělalo ze začátku potíže, asi vzhledem k tomu mikroskopu v povolání.

Toto je záležitost 3.čakry, to jste možná už někteří pochopili. Ano, na jedné straně je někdo, kdo se bojí nastavit si hranici, to je ten, kdo ustupuje. Uvědomte si, že když jste všechno, tak by všechny reakce měly být v pohodě, to znamená, že vy také neočekáváte, když pro někoho něco hezkého uděláte, že ten druhý bude potom do nekonečna vám to vracet nějakými činy. To nejde. Člověk má všechno udělat jenom rád. Vy ale, když ustupujete... Pozor, kdybyste ustoupila a řekla ano a nešťvalo by vás to, tak je všechno v pořádku. Ale ono to má být skutečně všechno v jedné rovině. To znamená, že když vy hned teď neumíte říci ne, tak si dejte čas. Řekněte: Já o tom popřemýšlím. Za rohem zatněte zuby a nejděte si odpověď. V klidu a míru. Dejte si čas, abyste odpověděla podle nejlepšího vědomí a svědomí. Třeba: Nezlób se, toto nezvládnou. Nebo: Nemám na to čas, třeba někdy jindy. Bohužel někam odjízďím. Přesně podle toho, jak potřebujete. A pozor, pak bude Ego také možná mazané, a když to dokážete, tak bude říkat: Ty jsi ale

hajzl, ona ti pomohla a ty teď jí to nevracíš. Bacha na to, aby nebyla chycená 2.čakra výčitkami. Ano, Ego je velmi mazané. Vaše oddělenost z vás dělá takový praporek, co se kymácí ve větru a plácá se zleva doprava a zprava doleva. Rozhodnout se. Buď to udělám a řeknu ano, mám pro to důvod. Anebo řeknu ne. Potom teprve všechno lehne. Ne musíte ale říci bez výčitky. Ten, kdo vám tam hodí odpor, je vždycky samozřejmě hmotné vědomí neboli hmota Satánek, to už víte. Ty odpory, pokud tam jsou nahrané, jsou nahrané do aleluja, to znamená, že jakékoli rozhodnutí učiníte, bude Ego vždy chtít něco jiného. Proti tomu se už nedá nic dělat v tom smyslu, že vy to víte, to je vaše výhoda. Tehdy mu můžete jenom v klidu odpovědět anebo mu neodpovídat, jen se usmát, ale udělat si, co vy chcete. Do tohoto času jste byli hmotou. Hmota za vás dělala rozhodnutí, říkala vám myšlenky, nabádala vás k různým věcem, abyste poslouchali, protože vám nedošlo, že by někdo mohl za vás myslet. Ano, jste Božství, a to myšlenky nemá. Vy jenom máte vyslechnout tu myšlenku a potom si udělat své. Už po zkušenostech, které máte... a opravdu je máte potom bohaté, protože tam je hodně zážitků z minulosti ve všech možných variantách a ve všech možných situacích si můžete vybrat, co chcete a co ne. Ale vy rozhodujete jako vědomí. Ego se pak bude snažit ještě vám hodit nějakou výčitku. Ne, vy tady rozhodujete. A máte pro to vždy dobrý důvod. Víte, vy tady jste zodpovědní pouze za úmysly. S jakým úmyslem do toho jdete. Dnes po těch letech co posloucháte, pevně věřím, že už jste natolik moudří a natolik zkušení po těch letech, že už víte, co byste druhému člověku neudělali. Přesně to, co byste nechtěli, aby druzí udělali vám. Neboli svět aby vám udělal.

Ahoj Ivanko, mám k Tobě otázky. Za prvé: Jak se chovat k šéfovi v práci. Mám z něho pocit, že je to Egouš. Úsměv. Někdy vtípkuje, ale z toho dokáže člověka nějakou poznámkou usadit. Druhá kolegyně má názor: Usmívej se a mávej. Což mě vede k této otázce. Má se člověk usmívat, přetvařovat pro zachování dobrých vztahů? Určitě to není správné. Jen si říkám, jestli si mám zachovat svůj postoj, pokud mi to nepřijde směšné nasmát se, nedělat umělé úsměvy. Jestliže to mám ve svém plánu, tak mě bude šéf brát takovou, jaká jsem, bez přetvářky. Navíc vytváření umělého úsměvu je mi proti srsti. Ale zase úplně zamračená taky. Není to správné?

Vy se, Mirko, pohybujete v rovině hmoty. Vy se potřebujete pohybovat v rovině své skutečné reality. Vaše skutečná realita je vědomí a stejné vědomí jako vašeho šéfa. Když tedy budete v realitě vědomí, budete vědět, že šéf vlastně nic nedělá. Jeho vědomí je stejné jako vy. Jenom jeho hmota, kterou si oblékl, má toto v plánu. Jestliže ustojím svoji hmotu Míry, tehdy budu vědět, že se nic neděje. Ať si šéf dělá, co chce, je mi to úplně buřt. Tehdy jeho vědomí nebude odděleno od vás. To znamená, on vycítí, že ho neodsoudíte. Vycítí, že ho milujete, protože stav bez útoku na hmotnou složku z vaší hmotné složky je stav lásky. Samozřejmě takové té lásky normální, ne partnerské. On bude skutečně vědět, že tam není žádný útok. Potom už si můžete dělat, co chcete. Buď se usmát, nebo se neusmát. Usmála byste se proto, že vám bude jasný, že ten člověk nic nedělá, že je všechno v pohodě. On je, jaký je. Před chvílkou jsme o tom četli ten dopis. Každý má právo na své reakce. A vy jste zase měli právo na to, si ty reakce druhých lidí

objednat, abyste byli prozkoušeni, jestli s vámi budou hýbat anebo ne. Pokud se neodpojíte od svého vědomí v tom druhém člověku, potom všechno proběhne hladce. A pak už nemusíte přemýšlet o tom, jestli budete mít umělé úsměvy nebo ne, protože vaše realita bude vědět, že opravdu je všechno, jak má být. Pokud ale ještě budete v napětí, jak to šéf myslel, co si myslel ... On má právo si myslet. Oblékl si na sebe svůj oděv a musí hrát svou roli. Pokud to pochopíte správně, všem druhým to bude šéf dělat, jenom vám ne. Propustí vás to vědomí, protože jste obstáli, vaše vědomí se rozšíří o část tohoto člověka. Takže tohle si můžete napasovat potom na veškeré situace s lidmi, které zažíváte. Je jedno, jestli v partnerství nebo v práci nebo s rodinou někde. Vy jste vše. Jestliže hmotná zkouška vás prozkouší a Satan je jeden jediný, tak jako je vědomí jedno jediné, tedy víte, že když odejdete od nějakého člověka a nenaučíte se něco, tak bude vaše učení pokračovat dál s někým jiným jiné tváře a jiného jména. Neutečete tomu, protože smysl našeho života je najít sám sebe a sjednotit se do stavu Boha.

Druhá otázka:

Jak je to se sázením jackpotu? Člověk tak může přijít k penězům, ale asi to má být jen jednou za čas, pokud mu přijde myšlenka, že by měl vsadit. Nebo i pravidelné sázení nevádí? Když člověk má přijít k penězům, tak i pomocí sázení?

Přestaňte být křečoviti v tom, co je správné a co není. Vy přece víte, že vše je dobré, to si uvědomte proboha. Akorát s jakým úmyslem vy do toho jdete. Jestliže já budu sázet pravidelně každý týden jenom tak, že to zkusím a že se rozhodnu, že třeba každý týden do toho dám stovku, tak pokud mám vyhrát, tak vyhraju. Pokud nemám, nevyhraju, ale je mi to úplně šumafuk. Já jenom tomu osudu dám šanci, protože vy nevíte, jaký osud máte. Jako člověk to nevíte, ale víte to jako Božství. A třeba ty peníze byste eventuálně potřebovali nějakým způsobem. Klidně běžte, ale nesmí vás štvát, že nevyhráváte. Nesmí vás drtit pocit, že teda chcete něco, že si něco přejete. To také není pravda. Je mi to lhostejné. Já si zkrátka jenom půjdu vsadit. Tečka. Neřeším to. Pokud ale budu ten člověk, který skutečně bude dělat odpory v tom, že budu si vyčítat, že chodím sázet, že vlastně něco chci, už si připadám špatná jako, že mám nějaké přání. To není pravda, vy jenom máte používat tělo jako mechanickou záležitost, jako loutku. Vaše tělo je loutka. Fráňa Drtikol mu říkal panák. Ano, je to váš panák, ve kterém bydlíte. Vy si s ním můžete dělat, co chcete, jenom si nenechte vnutit jeho diktaturu pod negativními emocemi. On vám bude házet výčitky: Věříš v Boha? Že je všechno dobrý, jo? A támhle si jdeš vsázet. To není pravda. Jdu, ale vevnitř je ticho. Já teď také u nás v rodině, u jedné dcery je taková ta těžká finanční záležitost, protože je tam veliký dluh, samozřejmě hypotéka, a protože peníze nemám, tak jsem řekla Lucince, že každý týden půjdu a vsadím za stovku. Ale je mi lhostejné, jestli vyhraju anebo nevyhraju. Buď to přijde a pomůže jí Božství a zaslouží si to. A já také vím, že to není náhodou, proč je v této situaci, takže já se raduji z této situace, která jí ukazuje, jak se správně ke světu chovat. A nelituji jí. Naopak je to krásný proces, protože věci, které ten člověk nechtěl nikdy dříve pochopit, najednou chápe. Takže hurá. A vidíte, není tam žádný odpor. Pokud se něco vyhraje, tak se to dá tamtím směrem, ať se banka napapá a všechno se uklidní. Ale vím, že pokud se to stane, Tak až tehdy, až všemu porozumí.

Víte přeci, že váš stav pochopení je nastavený. Takže nikdo tady netlačí na pilu. Nikdo si nic nepřivlastňuje. Takto se to dělá.

Třetí otázka od Míry:

Další otázka je o vztazích. O manželství. Když jsou dva spolu, mají se rádi a chtějí být spolu, tak mezi sebe třetí osobu nepustí. Když se zamýšlím nad manželstvím, tak manželství vymyslelo lidstvo. Křesťanství. Ale z duchovního hlediska manželství hraje nějakou roli? Jde spíše o emoce, city. Chtěla bych vědět, proč lidé, kteří uzavřou manželství, které nefunguje, anebo alespoň pro jednoho, by si ti dva neměli být nevěrní. Nejdříve by měli ukončit manželství a pak si začít vztah s někým jiným. Nebo se alespoň dohodnout na tom, že i v manželství každý bude mít jiného partnera? Pokud manželství z duchovního hlediska nemá význam, proč si lidé mají být věrní? Asi se i řídit heslem: Nedělej druhým to, co nechceš, aby dělali oni Tobě. Snad je to srozumitelné. Děkuji za odpovědi.

Svět 3D je založený na hmotě. Je to nejenom hmota peněz a majetku, je to i hmota lidských těl, to už víte, to už jsem vám vysvětlovala. A protože 3D svět je o velmi drsném učení, tak jste si v mnohých inkarnacích, které jste přišli si sem prožít, prožili různé stavy. Může se stát, že se lidé vezmou kvůli majetku, pak jsou celý život nešťastní, může se stát cokoli. Aby došlo k učení opravdu velmi dramatickému a to, co potřebujete, to znamená dosáhnout si svých pochopení ve svých dnech, tak tedy dosednete na to dno a potom se od něho můžete odrazit, tak si potřebujete vlézt do takzvané pasti. A jednou z takzvaných pastí je právě manželství. Protože v tom manželství nejenom že budete mít nějaký majetek, nějaké peníze, ale budete tam mít také hmotu, které se říká tady v lidském světě děti. Potomky. Tam je hodně variant, které potom budete řešit, a nebude to jednoduché rozhodování. Proto se vymyslel takovýto institut manželství. Dále mnoho lidí se třeba nerozvádí kvůli tomu, že by se muselo dělit o majetek. To je hodně těžké. Takže pak si dělají různé věci. A také jde i o prožitek. Když k někomu patřím, je to pro mě úřední, pro někoho je to duchovní záležitost, protože se třeba vzali v církvi nebo hluboce tomu samozřejmě ten člověk věří, že má být čistý. Potom je to také o odsudku. Mnoho lidí dnes má, že odsuzovalo obrovsky nevěru a najednou ejhle jejich tělo se zamilovalo do někoho jiného. Ano, je to o vašem učení všechno. Už jsem o tom kdysi mluvila, v 5D až se posunete, tento institut nebude důležitý, protože vy budete vědět, že jste jednota. Neuděláte nic, čím byste druhému člověku ublížili a ten druhý vás zase nebude chtít věznit. Takže tam to skutečně bude jednou o dohodě. O souhlasné dohodě obou stran. Ale to už zabíháme zase do nějaké budoucnosti. A to si myslím, že se všichni rádi dočkáte s tím, že si prožijete a dojdou vám všechny věci. Ony vám už totiž poslední dobou docházejí. Máte někdy velmi moudré dopisy.

Poslouchám Tě dva roky. Věděla jsem hned, že tvoje informace byly to, co jsem hledala nebo čekala. A v okamžiku, kdy jsem přestala, jsem se s nimi setkala. Jak typické. Po prvních úporných platbách ve formě bolesti beder mi přicházejí další a další, tu menší, tu větší, s pokorou je přijímám. Čím se tu a tam více zaobírám, je fakt, že mým povoláním je státní

zástupce. A upřímně musím dodat, že dnes a denně čelím tu menším, tu větším egoismům různého charakteru. Je to takový skoro až nekonečný řetízek všeho možného, co ke mně přichází jak od lidí vzdělaných či nevzdělaných, obyčejně žijících či lidí hledajících a zkoušejících různé cesty v životě, kriminální nevyjímaje. Nepoctivých i poctivých, kteří zase jednají ze strachů, závislostí a podobně. A když se upřímně rozhlédnu kolem sebe, jsou mi velkými učiteli pokory moje děti. Ve zbytku svého okolí mám nepočítaně mnoho různých projevů Satánků, které pozoruji a snažím se na příběžích lidí vnímat i sebe samu, tedy nejen v rodině, ale i v práci. A pohříchu mě tedy napadá: Čím jsem si asi vysloužila tak pestrrou nadílku toho života? Ráda hledám souvislosti ve všem, co v životě potkávám. A proto ráda hledám, jak se ze všeho nějak ponaučit. Ale ta šíře a rozmanitost je někdy tak veliká. A říkám si: To jsem si vysloužila nějakým předchozím hodně egoistickým kabátkem? Proč v mém okolí je málo lidí bez egoismů? Je to okolí mého zrcadla, které poukazuje na různé egoismy moje? Víím, že zvědavost je také projev Ega, ale se svým životem vnitřně souhlasím, snažím se co nejlépe vše zpracovat a uchovat si vnitřní klid, pokoru, ale jsou i situace, kdy je to velmi těžké, jsou zkoušky, víím. A taky víím, že se teprve učím jimi procházet. Proto se občas zaobírám tím, co mi má moje povolání přinést. Hodně pracuji s poučováním, hodnocením, snažím se vždy co nejlépe vyhodnotit vše, jak mám. Ale u toho zůstat stále klidná, pokorná? Na druhou stranu víím, že ten člověk ani jinak konat nemohl. Bylo to dáno. Mohla bys mi prosím nějak jednoduše pomoci s vysvětlením, proč tomu všemu čelím? Jaký může mít vůbec to povolání hlubší smysl tam, kde věříme v 5D zákonitosti? To vše píšu s vědomím, že jsou další povolání, kde se člověk setkává i s většími dávkami egoismů: Politici, osoby, které mají moc rozhodovat o právech a povinnostech druhých. Copak je to za zkoušky?

Každý máte dokonalý osud. Zrovna vy. Budu vám říkat Jano. Vždycky prosím vás, když čtu dopisy, tak používám jiná jména, abyste také byli klidnější a byli jste anonymnější. Takže Jano: Máte dokonalý osud. Informace, které k vám dorazily v tomto osudu, byly také samozřejmě zanořené do tohoto stavu a situace a je to pro vás obrovským tréninkem. Nedávno mně psala žena, která fňukala. Říkala, že už byla absolutně v pohodě, ale teď se jí dějí dramata, kdy v práci kolem ní se pohybuje hodně, hodně lidí, kteří buď kritizují, očerňují, pořád se tam někdo pomlouvá a hádá, a že ona to špatně snáší, nechce to slyšet. Ale když to nechcete slyšet, tak je to váš problém samozřejmě. Naopak, vy máte být rádi. Zmizelo by to tehdy, kdybyste věděli: Jupí, to budu mistr nad mistry. Je lehké ustát vedle sebe kohokoli, když je vše v pohodě. Ale když máte vedle sebe obrovský egoismus nebo nějakého pesimistu, třeba i manžela, kterého máte od rána do večera vedle sebe. Až se naučíte, aby vám to bylo jedno, jaký má názor, potom to zmizí. Toto je obdobný případ. Navíc být státním zástupcem je velice důležitý post a je nutné, aby tam byl člověk, který se umí pohybovat v takzvané nestrannosti. Tehdy potom vidíte, jak je to úlevou. Nedokážete si představit, kdybyste byli 3D člověk a dělali jste soudce nebo státního zástupce. Co všechno byste si nosili domů, jaké byste

prožívali pocity rozervanosti, komu bylo ublíženo a jak nespravedlivě. Ne, vy dnes moc dobře víte, že lidská spravedlnost neexistuje, protože existuje pouze Božská. Vy jste vědomí Boha. Všechno, co se tady odehrává, je pouze hmotou přikryto. Je to iluzí, která neexistuje.

V této době se mnohým otevírá třetí oko. Otevírá se právě proto, že vidí, že vše má svůj smysl a že je dobré. Já dokonce mám v řadách „posluchačů“ také lidi, kteří jsou třeba kriminalisty a prožívají mnohem drsnější věci, kdy vyšetřují třeba vraždy nebo různé jiné dramatické věci. Nebo jsem měla také v řadách a mám samozřejmě lidi, kteří třeba pracují v nacházení, třeba když se někde někdo utopí, potom tam jde taková rota, taková skupina lidí, která najde tu mrtvolu. Nebo hledá se někdo. Takže vidíte, že vlastně ve svých životech jste ušetřeni mnohým dramatickým věcem. A tito lidé jsou na správném místě. Ve svém lidském těle máte spoustu buněk, které řeší takovéto věci. A je to nutné, protože ve vašem celku vašeho těla musí někdo čistit tělní dutinu. A musí zachraňovat a musí tady soudit, kdo kam půjde a kam ne a z jakého důvodu. Je to takový jiný malý svět. V tom samém světě žijeme zde. A jsou i vyšší světy. A my jsme také jeho buňkou, která má za úkol něco pochopit. Toto je vlastně náš život Boha. Žijeme v něm. Takže vidíte, že nestrannost, když už jste člověk v 5D, v této instituci, je velice důležitá, je vám úlevná. Musíte vědět, že ten člověk to udělal, protože musel, ten svůj čin. Dnes už ho nebudete kritizovat ani posuzovat. Mnohem horší, tady jak mluvíte, to skutečně mají politici, protože tam většinou v té politice a v oblasti, kde se rozhoduje, vydávají nařízení, tam jsou ještě většinou neznalosti na třetí čáře, to znamená v moci. A většinou ten člověk prochází hodně těžkou oblastí rozhodování. Nechtěla bych být dnes s mými zkušenostmi, které jsem kdy měla ve všech životech, být znovu v tomto postu a takové místo dělat. Ale vidíte, musí to být. Vždycky nápad, který přijde do hlavy, ten člověk neví, že není jeho, objeví se myšlenka a už se jde přihlásit a už to jede. Takže, máte dost zkušeností, víte mnoho informací na to, abyste si mohla i ověřovat, jak to pracuje a také pozor, mohla těm vašim vědomím v druhých lidských tělech pomáhat. Ego je zvláštní systém.

Nedávno jsme měli v příbuzenstvu, že nám téměř umírá jedna příbuzná, stará paní, a její muž, v noci přijela sanitka, nechal ji odvézt samozřejmě, bylo to nutné. Ale jakmile byla odvezená do nemocnice, kde už jenom ležela a byla na přístrojích, tento človíček si začal dělat výčitky, že ji tam poslat neměl, že ji měl nechat doma. Ego je velmi zvláštní. Tak jsem mu hned napsala: Klid, vůbec o nic nejde, úmysl byl pomoci. A on mi napsal: Ježíš, mně se ulevilo, Ivanko. Ano, neposlouchejte hlas, který vás z něčeho obviňuje. Úmysl, se kterým jste věci dělali, byl ten nejdůležitější.

Krásný den, Ivanko. Píši Ti a chci se podělit s nádherným zážitkem. Dnes jsem zažila něco úžasného. Poprvé v životě. Mám velmi agresivního přítele. A tak, jak mi radily buněčky na stránkách zastavit jeho hmotu, jsem, když opět začalo to co vždy, agresivní výbuch, nadávky atd. Poté říká: Už mě to nebaví, nemám na to. Tak jsem si sedla a navrhla mu řešení. Změnu. Řekl, že už je pozdě a tak já: Tak jo, tak já si sbalím a s láskou a klidem se rozejdeme. Klidně tady s tebou přes noc zůstanu, odejdu až ráno, bez řečí a s láskou. Já tě budu milovat i nadále, ale trápít

už tě nechci, tebe zjevně moje přítomnost trápí. Přeješ si to takto? On na to: Takže ty porušíš slib, že vše zvládneme? A jeho Ego bouřilo. A pak řekl: Bolí mě z tvého hlasu hlava. Tak já se zvedla a šla si v tichosti sbalit věci. Měla jsem sbaleno, přišla jsem za ním a povídám: Tak já ti ještě naposledy nabízím to jako dva dospělí rozumní lidé vyřešit. Jinak jdu. Poprvé v životě jsem měla v sobě klid. Nebylo mi to líto, že ho opouštím. Poprvé jsem našla odvahu, tak jako jsem nikdy odejít nedokázala. A já věděla, že to dělám pro něho. Sedl si, nenechal mě odejít. A když viděl, že se na něho usmívám, tak mi řekl: Vždyť my se milujeme, tak proč to přehánět? Jako by někdo mávl kouzelným proutkem. Já se neradovala, že o něho nepříjdu a nebudu bez něho, ale radovala jsem se, protože jsem cítila uvnitř klid. Mně poprvé v životě bylo jedno, jestli mě definitivně odejít nechá nebo ne. Tak jsme se ještě zasmáli a měli jsme nakonec krásný večer. Potom jsem si sedla a cítím takový zvláštní tlak uprostřed hrudi kolem srdce. Takovou lásku, klid, štěstí a souznění. Tak jsem vstala a šla jsem se na něho podívat. A poprvé jsem ho viděla v jiném světle. Ne jako člověka, ale jako hmotnou schránku. A ten tlak uprostřed mé hrudi zesílil, brněly mě celé ruce, jak to bylo silné, nádherné a pohlcující. A já cítila, že to nádherné něco uvnitř mě je i v něm. Před očima jsem měla fialovou barvu, nevím proč a je mi to úplně šumák. A tak jsem věděla, že je jedno, jak se ke mně chová. Je jedno, jestli se rozejdeme, to něco bude navždy v nás a bude nás to spojovat, protože je ve všem, ve všech a všude. A tak nikdy ničemu není konec a nikdy nepříjdu o nic a o nikoho. Všichni jsme nádherné bytí. A tak jsem zažila to nejkrásnější, a i když se zítra ráno vzbudím a bude vše při starém... I když se vzbudím a Egouš zase na mě bude házet pastičky lítosti a strachy... A i když přítel zase bude křičet, tak já už vím, už mi to nikdo nikdy nevezme. S láskou Jana.

Ano, to je ono. Vy se vždycky bojíte. Vaše Ego má záměr: Jenom, ať mě neopustí. Musím to udržet. Jenže láska je stav bez útoku. A jestliže mám přítele anebo muže anebo partnera, který zuří a pořád mi něco předhazuje... A když ho miluju, tak skutečně se rozhodnu s obrovskou láskou a s nadšením ho opustit, protože moje přítomnost mu nedělá dobře. Ale bez negativní emoce. Vy máte lásku vydávat. Vy ji pořád očekáváte a taháte ji k sobě, což je egoismus. Ne, já to pro něho ráda udělám. Já sama jsem to ve svém životě zažila. Mnohokrát. I když dojde fyzicky k rozchodu anebo nedojde, nikdy o toho člověka nepříjdet, protože vaše tělo je ticho. Neútočí. Došlo k nejkrásnější variantě, která mu pomohla. Buď to přijal anebo nepřijal. Buď jste spolu zůstali anebo nezůstali, ale na tom se nic nezměnilo, že jste o něho nepřišla. Nebo o ni nepřišel, kdyby to byla varianta od muže. Ano, toto je skutečná láska. Tady se ta žena neodpojila od svého vědomí toho druhého člověka, i kdyby dělal jakékoli věci. Tohle je láska.

Milá Ivanko, vím, že moc nemáš ráda zvědavost, ale přesto mi nedá, abych se tě nezeptal na jednu pasáž z textu pod tímto: Sat Bajové a Prajaga deva Prajaga tedy setkání Bohů. Chtěl jsem se zeptat: Dole je

uvedeno, že jeden z apoštolů věnující se hudbě a umění byl nebo je inkarnován v Praze. Nevíš, prosím tě, o koho by se jednalo nebo jedná? Uvažoval jsem o Václavu Havlovi, ale ten se hudbě ani umění moc aktivně nevěnoval. Děkuji ti. Přeji krásné dny a srdečně zdravím. Tomáš.

Já jsem ten dotaz záměrně uvedla a také vám přečtu, a řeknu vám potom k tomu víc, mou odpověď, protože zvědavost je jednou z docela závažných věcí, což byste si asi ani neuvědomovali. Už víte, jaký mám na to názor. Není pravda, že ji nemám ráda, ale je mi lhostejná. Víím, že to je zbytečnost. Děje se to na planetě, která ještě je rozdrobená do mnohých podob a vy samozřejmě máte různé úmysly pro to vědět dopředu něco, co by vás zajímalo, což vás ale od sebe odděluje samozřejmě. Takže si poslechněte teď mou odpověď, kterou jsem odpověděla. Pak vám k tomu ještě něco řeknu.

Není to jedno? Je to tvá vlastní realita. Je nalitá jen do zdánlivě jiné hmoty lidského těla. I ten člověk potřebuje být v anonymitě. Nemohl by pracovat, kdyby se zvedla pozornost druhých Já. On sám si vybral celý a hotový osud. Nač pořád něčím posunovat. Pamatuj, že vše je, jak má být. Až bys to věděl i tvůj zájem by jej rušil od nastavené tvorby. Pokud jsem tě nezklamala, je vše v pořádku. Pokud ano, ještě přijdou opravy tvého hmotného Vědomí. Jen si zkus představit, že to víš. Co bys pak s tou informací dělal? Pak to odpadne úplně samo. Moc zdravím. Ivanka.

Bylo mi pak napsáno, že mám obrovskou trpělivost. Ano, jenže zase trpělivost je také věcí ve 3D. Já ji vlastně nemám. Ano, vy to vnímáte, protože pokud mluvím ještě do zbytku 3D světa, tak vám musím říct, že jsem dostala obrovskou trpělivost na vysvětlování, ale věřte mi, že já žádnou trpělivost nepotřebuji, protože mluvím sama k sobě a vysvětluji svému vlastnímu Já. Nejvíc pomůžete prosím člověku, když jako učitel, a to už mnozí jste, si jen sednete s druhým a vysvětlíte mu, protože on sám potřebuje něco pochopit. A skutečná realita tohoto aktu znamená, že já si sednu se svým vlastním mým Já a vysvětluji druhému lidskému oblečku. Mluvím na něj, aby Já, které je v tuto chvíli přítomno, pochopilo a dokázalo odbourat něco ze svého vězení, které mu přináší ten obal, který nosí. Toto je už učitelování a toto je už přechod do stavu Boha. Tady vidíte, že ne žádné zasahování, které bylo těsně před tím v bílé magii. Bílá magie posílá lásku, která se posílat nedá. Ve skutečnosti je to odpor k tomu, co se děje negativního v té situaci. Ano, každý z vás se musí osvobodit sám. Nejkrásnější věcí, a to už jste zažili, už děláte skupinky, navštěvujete se. Vidím na FB mnohá nádherná setkání, kde jenom opravdu žijete. Už nepotřebujete si hrát na nějaké důležité a nejste pyšní na to, co umíte nebo neumíte. To jsou pořád ještě zbytečné věci, které vás rozdělují. A jsou překážkou ke skutečné lásce. Vše ten člověk musí pochopit. Tedy popovídat si. Vyprávět i o sobě ze svého života důležité věci, kdy jste pochopili, protože ten kdo je moudrý, ten může nějakým způsobem zpracovat vaše zkušenosti a vaše zážitky. I ve svém vlastním životě. A mnohdy to lidem pomáhá. Takže takto prosím vás pracujte. Každá dimenze má jiná pravidla. Vidíte to. Ve 3D je spousta rozdělujících věcí, ale v 5D pak už budete žít skutečně jenom v klidu a v míru a nebude vám nic zatěžko. Protože budete pomáhat své vlastní planetě, na které plujete. Je to vaše vlastní Já.

Milá Ivanko, kdysi jsi říkala, že tvůj bývalý manžel si nenese díky tobě dále náběr Karmy. Také bych ráda svým blízkým nepřidávala zátěž, spíše naopak, ale vzájemného učení máme ještě hodně. Jak na to? Děkuji za odpověď.

Ano, já už jsem tady o tom dneska mluvila. Vy potřebujete toho člověka milovat. To znamená být vděční, že jste s ním prožili těžké věci. Vy jste mohli obstát. Mému prvnímu muži já děkuji za to, že dnes tu jsem. A i vy byste mu vlastně měli být vděční, protože jsem prokázala praxi. Zažila jsem pak mnoho zázraků a také vy zažijete mnoho zázraků, když se dokážete neodpojit od svého druhého Já, které vedle vás je obydleno v těle, které vám vytváří neskutečně těžké životní situace. Ano. Stav bez útoků. Člověk, který ubližuje, trpí, protože jeho Vědomí ví, že ubližuje sám sobě. Jeho Vědomí ví, že to, co dělá druhému člověku, jednou zažije. On to ví jenom podvědomě. Neví to skutečně. Běsní, protože jeho kabátek běsní a on neví, že není možné a nemůže pochopit, že je tady taková neuvěřitelná hra, kterou by nikdo nepředpokládal, že vlastně za vás myslí kus hmoty. To je hodně těžké pro mnoho lidí pochopit. Hodně, hodně těžké a ten Satan se skutečně obrovsky snaží. Různými variantami se snaží získat svou vládu ještě na svou stranu, ale on ví, že část Vědomí planety se osvobodí a je rád. Je to jenom dobrý učitel. Takže si važte všech těchto věcí. Takže když skutečně budete svému tělu, které se bude ještě snažit nějakým způsobem očerňovat toho bývalého partnera, domlouvát. Svému tělu budete domlouvát. Jste Vědomí. Takže dnes považujete druhé lidi za někoho druhého, ale i vaše tělo je někdo druhý. I to je vlastně objekt, kterým nejste. Takže pokud druhý člověk dělá nesmysly, tak se mu snažte domluvit nebo mu něco vysvětlit. Tak se takto snažte buď přikázat anebo ignorovat. To je jedno. Zkuste jakoukoliv variantu, jakou chcete. Každý z vás to má nastaveno trochu jinak, což je dobře, protože Bůh si potřebuje prožít veškeré možné varianty a vaše cesta je vždycky originální a jedinečná. Je zapotřebí si toho vážit. Takže pokud vy budete trvat, i kdyby ten partner ještě dělal nějaké nesmysly ať v minulosti nebo teď nyní, protože většinou když se dva rozejdou, tak mají ještě spolu děti a teď přes ty děti se odehrávají třeba nějaké těžké věci. Nedbejte na to. Viděla jsem, že Ego toho druhého člověka bude třeba nějakým způsobem bouřit, že je zhrzeno, poraženo, že je lítostivé a z té lítosti, z těchto útoků, samozřejmě vznikají potom komunikace, které moc dětem nesusvědčí, a když děti pak přišly domů, ony to hned řeknou, ty to vybrebentí, tak jsem jim vysvětlovala, že to tatínek tak nemyslel. Ono to pořád ubývalo, ubývalo, ubývalo. Není vám líto dětí. Musíte zachovat veškerá pravidla. Žádné odpory. I ty děti si to prosím vás navlékly na sebe. Pomalinku. Chce to čas. Chce to tu 3D trpělivost, kterou ještě třeba máte na to. A mějte trpělivost s oblekem, který jste si oblékli. A pak se budou dít skutečně zázraky. Váš bývalý partner pochopí, že ho milujete. A pozor, pochopí, i kdybyste se léta neviděli. Najednou se ozve. Začne komunikovat, mluvit, protože Vědomí Boha ví všechno. Tak jako ví Vědomí Hmoty všechno. Satan, hmota ovlivňuje vše hmotné, na co se díváte. Vy vlastně dosáhnete, a nevíte to, i na někoho, koho jste nikdy nepotkali. To je skutečná realita vašeho jediného Božství. Takže vydržte, buďte trpělivá. Myslete s láskou na toho, kdo musel útočit. Tím obrovsky ulevíte. Ulevíte tomu člověku a on to bude vědět.

Ahoj Ivanko, zdravím a děkuji, že jsi. Můj dotaz se týká vyjasnění vztahů mezi přijetím, přijímáním všeho a vymezováním mantinelů. Prosím obecně na příkladech. Děkuji, Josef.

Ano. Vaše skutečná realita je Vědomí, nejenom vaše ale i toho druhého člověka, se kterým si máte něco vymezit. To znamená, že jestliže vládne Vědomí, nenechá útočit vaše tělo na činy druhého člověka. Tehdy jenom mechanikou těla, protože víte, že ten člověk vlastně trpí a bude trpět, protože on sám sobě činí věci a neví to. Jestliže ubližuje vám, vy jste jeho vlastní Vědomí a útočí na vaši hmotu těla. Kdybyste ustupoval, to je docela dost často v bílé magii, kdy chcete být strašně hodní, jednak abyste šli do Nebe, a vy to jinak neumíte. Informačně vlastně tam je minimum v této fázi bílé magie. To znamená, že bílý mág sehne hlavu a nechá si na ní nasrat.

Už jsem dlouho nebyla sprostá, co? Já jsem se polepšila. Já jsem nedávno někde vyprávěla, že až přestanu být sprostá, tak brzy umřu. Tak mi bylo připomenuto, že už jsem dlouho nebyla sprostá. Nebojte se, umřu v přesný čas, který je zapotřebí.

Vy milujete toho člověka jako své vlastní Vědomí a víte, že on sám sobě činí, přestože zdánlivě činí druhému tělu. Tehdy moje láska je tak obrovská, že já mu nastavím mantinel. Tohle ti nedovolím. Jestli to budeš dál dělat, seberu si saky paky a odejdu, ale pozor, to musíte myslet vážně. Nebo třeba, když to není přítel, je to někde v práci, tohle si zkrátka nedovolíš. Ukázat mu jakoby své hranice, kdy s ním ještě budu spolupracovat a kdy ne, ale bez negativní emoce. Jestliže tam proběhne útok z vašeho těla na útok tělo, tak je to Hmota na Hmotu. Je to Ego na Ego. Jakmile jste bez negativní emoce, stáváte se dvojitým Vědomím, které jenom přikáže Hmotě a Bůh velí Hmotě. Je vyšší složkou. Víte, pak už nemusíte, po jistém čase nebudete muset přikazovat ani druhému člověku nebo nastavovat si hranice, protože pak už se vám to ani dít nebude. Ale to pochopíte až potom sami. To už je zase další fáze vývoje a k té se také dostanete. Tady potřebujete dodržet stav bez negativní emoce. On, ten útočník, si zkrátka škodí sám sobě, což pro vás jako pro člověka v Pokoře, v tom přijetí vám nečiní nic, žádné pnutí samozřejmě. Vy jste v tu chvíli pro něj učitelem. Pozor, on bude i vědět, že se na něj nezlobíte. Navenek bude možná běsnit, ale vevnitř začne chápat, že ho milujete. Začne skutečně na sobě pracovat.

Milá Ivanko, vnučka, 8 let, špatně chodí. Našlapuje mi na špičky. V lednu ji operovali obě Achillovy šlachy. Po dlouhém zotavení začíná opět chodit po špičkách. Kazí se jí páteř. Bohužel před třemi lety zažila rozvod rodičů a před dvěma lety tragickou smrt táty. Může to mít vliv? Mohu jako babička a matka jejího táty nějak pomoci? Díky. Zdena.

Ano. To je záležitost první čakry. To dítě si nabralo osud. A teď vy moc dobře víte, že si ho nabralo správně. Jako každý z vás jste si vybrali pozici Hmoty správnou. Jediná realita je tady skutečného Boha, který ví, co je zapotřebí si v tom životě prožít. A co jste v minulosti odmítli, protože jediný důvod je, že hledáte svou skutečnou realitu. Sjednocení vašeho Vědomí. Tedy pokud vy jako babička znáte už pravidla, už se v tom aspoň trošku orientujete, budete snižovat pesimismy toho dítěte. To stačí. Budete ji předvádět své Pokory a svá Přijetí. To je také důležité, abyste v praxi ukazovali. A už

láska k tomu dítěti vám dodá sílu, abyste skutečně ten optimismus někde vyškrábali, i když vám není třeba zrovna ouvej. Zapomeňte na lítosti. Zkuste si představit být na jejím místě. Když budu vědět, že mě někdo lituje, tak už se ke mně nechová jako k rovnocennému jedinci, ale také vím, že něco není pořádku, když mě někdo lituje, takže pak už se ten člověk na sebe nasměruje, že není dobrý takový, jaký je, že by měl být lepší a že tu rodinu třeba zklamal. Na to zapomeňte. Odbourejte veškeré negativní emoce. My sami máme v rodině postiženého chlapečka, to víte. Dneska už je to veliký kluk, ale je to chodící Anděl. To dítě nemá žádný problém, žádný. Je šťastný. Miluje lidi. Teď jsme byli na dovolené v Jižních Čechách s docela velikou skupinkou lidí. Možná někteří tady jste. Někteří tu jsou. A jeden z vás mi napsal nádherný dopis. Já jsem to pak Rafaelovi vyřizovala. Napsal mi: „ Ivanko, vždycky jsem byl překvapen a děkuji za setkání, ale tentokrát jsem byl doslova šokován tím, že jsem poznal Rafaela. V jednu chvíli jsem se mu podíval do očí a on se tak usmál, že na to nemůžu vůbec zapomenout. Prosím tě, vyříd' mu to, jestli můžeš“. Ano, to je šťastné dítě, přesto že je „jiný“ než by mělo lidské tělo být. Má jiný obal. To dítě si užívá svého života s obrovskou radostí. A pozor, tím učí mnohé. Takže žádné lítosti nad vnučkou. Zklidňovat rodinu. Zklidňovat maminku. Maminka přežila samozřejmě. Ukazovat ji radosti života. Může se stát, že pak dojde skutečně k nápravě ať operačně, ale v prvé řadě musí být složka Vědomí mocnější než složka těla. To znamená, to dítě by si nemělo o sobě myslet, že je horší nebo že je špatné. Ukazovat na běžném životě, na příkladech, jak se má život přijímat. Tím uděláte obrovský kus práce. A to je láska k tomu dítěti. Naučit ji přijmout i to, že ji odešel otec a že vlastně ještě někoho má. Že je za co se radovat.

Milá Ivanko. Ráda a ze srdce se s tebou podělím o mé nové učení se od IA. Po letech poslouchání, pomalého chápání, které ještě stále probíhá a ještě bude, mám krásné zkušenosti. Před každou životní zkouškou a situací se moje tělo chtělo posrat od strachu a já jsem si řekla, že mi to nevádí. Tělo se mi třásl, ale neustoupila jsem. A utíkám od situací a dějí se zázraky a velmi krásné. Krůček po krůčku, po každé zkoušce se tělo dostává do stavu ticha a pokoje a potom mě zaplaví tělo s pocitem dojetí a příjemných slz, že jsem to poznala díky mému tělu. Děkuji mu za to, že mi to ukázalo a učí mě tyto přijetí. Nevím, ve které třídě učení jsem, zda jsem černá nebo bílá, zda jsem něco udělala špatně anebo dobře. Víím, že jsem začala milovat své tělo. Za toto přežití a pomalé přijímání všeho co je, začala jsem milovat lidi, kteří mě přišli toto všechno naučit, protože jsme všichni vlastně jedna, jediná buňka, v uvozovkách sračka. (Ta ženská je úžasná.) Jsem po operaci nádoru. Vysoký tlak, který mám 26 let, klesl, takže už pár měsíců nepotřebuji léky. Neraduju se z toho, že se mi daří. Jsem spokojená, vděčná za pocity, zkušenosti a prožívání těchto emocí, kterými ukazuje mé tělo, kde mám ještě rezervy. Na výstavě reparovaných těl jsem hleděla na naše dočasné oblečky s úctou a láskou, jaký je to nádherný dar přebývat v něm a žít to, co neočekáváme jako Avatar. Zažívám věci, které lidský mozek nezná a neviděl, ale беру to tak, že to tak má být a neřeším to. Víím, že nic neunáhlíme a vlastně přítomný

okamžik každé jedné sekundy nebo dobrého jakože zlého je nádherný. Přibyl mi ve veliké míře humor a směji se, jako když startuješ motorovou pilu, přesně jako ty. Ivanko, vždyť jsme vlastně všichni na jeden pohon. Když nastartuji, rozesměji i našťvaného syna, který mi říkal, že je se mnou sranda jako v márnici. Když začínáme pomalu žít a chápat tvé učení, je to nádherná prdelačka. Já ti z veliké lásky, úcty a pokory děkuji za nasměrování na cestu, která nás vede k tomu nádhernému neutrálu. Tichu a pokoji na duši. Děkuji i celé tvé pomáhající rotičce buněk, které jste se o toto všechno zasloužili. Za všechno a všem jim velmi děkuji a přeji také to krásné nic. Kudrna ze Slovenska.

No, není boží? Tohle jsem vám zkrátka musela přečíst, protože i tam máte boží návody. Každý z vás slyší na něco jiného. A i tahle buněčka to umí nádherně už říci. Ano. Kdysi jsem vám vyprávěla, že nechci, abyste byli jako slepí a pokorní v tom smyslu, že budete jako ovce věřit tomu, co Adamcová řekne. A to je pravda. Toho bych si nikdy nevážila, protože to není cestou, to je zaslepeností. Od slepé pravdy, která je opravdu slepou, která je jenom vírou, se dostanete k praxi a k vědění jenom svou praxí. To znamená, že když použijete to, co vám Iva říká a říkala a skutečně si začnete touto cestičkou vyšlapovat takovou tu vyjetou cestu, tak zjistíte, že je pravda, co vám říkám. A pak už to bude vaše pravda. A k tomu se potom posunujete k vědění. Vy, když se sem narodíte, tak ve svém obleku máte nastavené své božství. Co to znamená? Někdo má Boha peníze. Ten, kdo má Boha v hmotných věcech, ten se ještě udržuje ve hmotě. To znamená, visí na člověku, žárí, visí na penězích, na majetku. Uráží se, protože visí na svém vlastním těle, které považuje za dokonalé a každý nádech něčeho, co by nechválilo jeho tělo, tak s ním zatřese. Ano, to je visení na hmotě. Když pak vás ale hmota prozkouší ve svých životech a začnete konečně vnímat vyšší reality, vzdáte se těchto hmotných věcí, které vždycky odložíte. Ten oděv tady necháte se vším, co k němu patří. K vašemu tělu a jménu patří majetek, rodina, přátelé, všechno to tady zůstane. Ale vy tu také zůstáváte, i když odložíte tělo, jste přítomní ve vědomí dál. A vnímáte, co jste se naučili za tu dobu, co jste tělo nosili. Když pak dojdete k učení až úplně k vrcholům za svého života, pak vše se odloží. Odpadne to samo.

Ted' nádherně František Špatný prezentoval na Kladně, jestli jste slyšeli Kladno, tam byla nádherná otázka, protože někde u nějakého kostelíčka nebo kapličky byl nádherný nápis, který zněl, a on to nevěděl, tak to chtěl přeložit: Když zemřeš, než zemřeš, tak nezemřeš, až zemřeš. Ano. Svatá pravda. Vysvětlovala jsem vám, že smrt Ega je ta samá smrt, jako když odkládáte tělo. Jenže smrt Ega nastává většinou někde mezi bodem A a B. Když zemřeš, než zemřeš, vidíte to, když zažijete smrt Ega, než odložíte své tělo v tomto životě, tak nezemřeš, až zemřeš. Ano, to je život věčný. To je to, co naše vlastní hmota v roli Ježíše Krista vám přišla sdělit kdysi dávno. Byl to jeden z lidí, který zažil smrt Ega. Potřeboval vám sdělit pravdy, které měly být vámi v programu zaznamenané v různých listinách, které se potom daly zapsat do Bible. Jsou to pravdy, které tady byly vždy. Jenom dnes je stav trochu jiný. Hmotné vědomí dozrálo. Je zralé na to sklízet své plody a rozumět těmto věcem bez žádných fanatismů, bez žádných strachů. Dneska, když jsem přijela do Jičína, tak jsem si sedla v jedné kavárničce tady takhle pod tou věží krásnou, co tady je v Jičíně u náměstí, a byl otevřený kostel a před kostelem byl

nějaký amplion a byla tam mše vlastně jakoby nahlas puštěna. Hudba s varhanami byla nádherná, ale pak nastaly modlitby a tam bylo vidět, jak ti lidé, kteří se tam modlili, se pořád něčeho báli. Abych nepřišel do pekla. Aby se mi nestalo tohle či tamto. To je obrovské vězení a mně bylo tak strašně lehké, když jsem věděla, že za pár hodin budu sedět tady v tom sále a budou tady lidi, kteří už mají blízko k tomu se dostat z vězení hmoty a kterým se uleví. Jsem ráda, že jste ve Vědomí na tom tak, že vám to dochází. Děkuji vám, moje vlastní Vědomí jste. Děkuji. Zvětšuje se.

Studuji estetiku, Ivanko, a tak bych chtěla vědět blíže, jak tato oblast funguje v našich životech. Je to jak to říká Branton, že krása je neoddelitelná od pravdy a od dobra? Určitě zušlechťuje naše city, ale jen umění, které to dělá, pravé umění. Co by mě ale velmi zajímalo je tvůj názor na škaředost a zobrazování utrpení. Může to v jistých případech působit jako očista pocitů? Neboť se mi stává v poslední době, že mi přijde úleva od tíživých pocitů, když si pustím depresivnější skladbu, která mě zbaví naděje a tím pádem jakékoliv touhy. Anebo když si prohlížím Goyovy obrazy, zobrazuje války, trénuji se v přijetí. Možná obyčejného člověka by to stahovalo dolů, ale asi v jistém období, když všechno přijímáme, nám můžou pomoci i věci, které by jinak ducha stahovaly dolů. Zřejmě záleží od úhlu pohledu a úrovně, kdy už umíme pro svůj vývoj použít cokoliv jako prostředek. Bude v dalších dimenzích místo i pro škaředost anebo je jen ve třetí? Děkuji za odpověď a přeji krásný večer.

Milá Lívie. Ano, je to v tom, jak vnímáte. Stav 3D je, že vnímáte něco hezkého a ošklivého a také podle toho to hodnotíte. Takový člověk, který má ještě hodně egoismu, toho porazí úplně všechno. Porazí ho dokonce i krása, kterou třeba sám má s tím, že se o ni začne bát, že jednou zestárne. 3D člověk je zkrátka pořád v opozici. Zkrátka furt je něco k řešení. Samozřejmě jsou různé varianty. Takový člověk potom bude třeba vidět nějakou ošklivost na obraze a bude mít děsivé sny, protože ego toho bude využívat, aby ho stahovalo. Jakmile ale odložíte skutečně stavy 3D, už víte, kdo tady vládne. Je jedno, v jakém stavu jste. Důležité je, že už máte info. Pak už se naučíte vidět krásu ve všem. I v tak zvané 3D ošklivosti nebo škaředosti. Vy totiž víte, že nikdo tady není ošklivý. On totiž není Hmotou. On je Vědomím. A věřte mi, že jsou lidé, kteří jsou navenek zdánlivě oškliví, ale uvnitř jsou krásní. Zvolili si to z nějakého důvodu. Naučili se přijímat sami sebe. Vás bude propouštět z těchto stavů skutečně jenom přijetí. Vidíte, ta žena dokáže využít depresivní hudbu k tomu, aby jí odpoutala od nějakého třeba dalšího očekávání. Ano, pak využijete skoro všeho. Já, když jsem byla malé dítě, tak jsem si strašně přála mít sourozence. Moje maminka se mnou zažila tak těžký porod, že jsem věděla, že se to asi nikdy nestane, i když tatínek by byl taky pro. Člověk, který žije v 5D si poradí. Já jsem si zkrátka udělala z celého světa rodinu. Skutečně jsem prožívala lásku ke každému člověku. To znamená, že jsem ho chápala, ať dělal cokoliv, ať to byl člověk, který ještě ubližoval, bylo mi jasné, že nemám právo ho odsoudit, že on je správný tak, jak je. A je zdánlivě ošklivý, protože on je Vědomím. To, co dělá jeho ošklivosti, není on. Dělá to jeho hmota, kterou si oblékl na sebe a která chce, aby pro mnohé byl ošklivý,

ale já jsem se nenechala ošálit. Pak pochopíte, že v každém takovém člověku je něco krásného, že ti lidé to vycítili. K druhým byli protivní, útočili na ně, ale ke mně byli hodní. A já je skutečně viděla jako krásné. Jejich skutečná realita Boha je vždycky krásná. A pozor, pak je to dokázalo osvobozovat od určitých věcí. Vzdali se jich, těch útoků. Takže ve vyšších dimenzích už si nebude oblékat zdeformovaná těla. DNA nebude nutno. Tomu, komu se rozdvojí DNA hlavice na vyšší, což se stane automaticky vývojem, tak ten bude mít dokonalé tělo. Navíc i vývoj v hmotném světě nám bude sloužit. Už vidíte, co se děje. To paralelně přichází, že už dneska umíme opravovat i DNA, nějaké problémy, které tam jsou. Ano a teď je tady veliký chaos. Teď ještě si nevíte rady. Nejste si jisti, co můžete a co nemůžete. Jde o úmysl. Tak, jak přicházíte ke všemu. Cokoliv se děje s určitým úmyslem, to vás dělí na zrno a plevy. Jestliže chci zasahovat vůlí člověka a nesmírím se se stavem s tím, že mi něco je a chci to obrovským odporem opravit, tehdy mi nebude pomoheno, protože já zase si udělám se svým tělem něco jiného. Pokud přijmu to, jaká jsem a jen budu mechanicky tělo vodit, ony ke mně ty informace přijdou. Ale rozhodně, i kdyby nepřišly, tak já jsem v pokoře přijala taková, jaká jsem. To, co se s mým tělem dělo a jak zůstalo třeba dejme tomu, kdyby to bylo třeba po autonehodě nebo jakkoliv, nebo po zrození, kdy se narodíte s nějakou vadou, vy máte milovat svůj nosič, svou loď, která vám umožňuje žít svůj život, ať je jakýkoliv. Ten osud jste si vybrali. Je váš.

Milá Ivanko. Předkládám tento svůj dotaz a věřím, že odpověď na něj by mohla být přínosná i pro některé další buňky, které se mohou nacházet v podobné fázi žití, jako se nacházím já. Jsem muž středního věku, který se díky teprve nedávnému setkání s Ivou Adamcovou učí nově přijímat a žít ve spokojenosti a s pokorou. Učí se klidu nitra v době zkoušek. Pokouší se zaujímat postoj coby správná buňka organismu neodporující celku a přenést to všechno do praxe, protože mi to takto vyjevené dává smysl a ladí mi to s tím, co jsem před tím už dlouho hledal. Učím se i ze zkušeností ostatních buněk, které nechávají na FB nahlédnout do svých životů a žasnu, co a jak už umí mnohé zvládat. Že by to mé hmotě v praxi zrovna nějak extra šlo, to říct nemůžu, ale přesto za vše děkuji. Při zpětném pohledu na svůj život jsem však zjistil jednu věc. V tom kolotoči starostí všedního dne jsem to neviděl a až teď jsem si toho všiml. Možná to není důležité a určitě se s tím faktem dá žít i dál jako dosud, ale přece ta otázka vyvstala. Zjistil jsem, že můj život neobsahuje jednu ingredienci, a proto mi možná až tak nechutná, v uvozovkách, jak by mohl. Není v něm koření zvané radost. Radost jako taková ze života, z jeho darů. Radost vyjádřená smíchem, humorem, i třeba jen obyčejným úsměvem. Nebýt obrázků s komentáři Jury Stránského, neusměju se jinak celý rok. A zjistil jsem, že mi to chybí. Ptám se, kam se ta radost poděla, když jako malé děti jsme se smáli hodně. A i pak jako větší a dospívající pořád dost, ale s přicházející dospělostí a čím dál větší tíhou života postupně slábla, až neznámo kam odešla. Proč? Je to normální vývoj nebo u mě tlak hmoty všecku radost zadusil? Vybral jsem si to tak, takže se vlastně ptám

zbytečně? Možná by někdo namítnul, že je přece jenom tolik věcí, které přináší radost. Ano, mohu s tím celkem souhlasit, i já mám pár vychytávek v životě, které mám rád a které rád provozuju. Zahrada, kolo, výlety. Ale to bych nazval spíše jako potěšení, odreagování nebo prostě příjemná činnost. Já se však ptám po opravdové, čisté radosti. Po prožitku, kdy srdce v hrudi zpívá, pusa se směje, oči září. Kdysi dávno jsem to zažil. Tak se ptám, kam se to schovalo? Díky za odpověď. XY, toho času asi neléčený pesimista. P.S. Pro mě objevení faktu, že je vše dané, vytváří spíše pocit tlaku, že musím plnit svůj úkol v té podivné hře, které vůbec nerozumím a které říkáme život a k radosti je tím pádem ještě méně prostoru.

Ano. Vy se dělíte na dva tábory. Jedni, když vědí, že je vše dané, tak se jim obrovsky uleví. To už je super hladina. Ano. Jedni, kteří jsou na takové té hraně ještě, kdy můžou sklouznout doleva i doprava, ti ještě ne, ti mají pocit povinnosti. Bacha, to také značí ještě o pesimismu. Takže samozřejmě osudy jsou různé. I dítě se může narodit bez úsměvu a bez štěstí, ale drtivá většina dětí skutečně prožívá bezstarostné dětství, i když se třeba v mnoha rodinách něco řeší nebo neřeší, protože tlak zodpovědnosti života na ně ještě nedolehl. Jakmile vyrostete, pak samozřejmě máte starosti jak nakrmit rodinu, jak zaplatit složenky, jak si usmířit tchýni, tam jsou různé varianty, že jo, samozřejmě. Tam se dějí, odehrávají věci a to vás samozřejmě utlouká. Zkuste si vzpomenout na Ježíše. Máte být jako děti. Ano. Postupně se prožijete do stavu, kdy budete jako děti, protože budete vidět, že je vše dobré. Už jenom to, že vidíte, pozor, že nemáte úsměv, že se nesmějete, což považujete za špatné, vás udržuje v blokaci a v odporu, že něco chybí. Takže bacha na to. Teď máte být šťastný, že jste pesimista. Očůráte Ego. Vy potřebujete souhlasit, zkrátka. A ne žádné takové ty stavy napnutí, že je něco špatné. Ano, Jura to umí, ale nemůže kolem vás být sto procent Jurů, aby vás rozesmívali jako kašpárce. Ano, základ je ten, že Ego vám vnucuje, že je něco špatné. Vy se nezbavíte tohoto stavu té nespokojenosti nebo pesimismu tím, že si budete myslet, že vám něco chybí. Tím posilujete vládu hmotného těla. Doporučuju vám, abyste se někdy přihlásil na hromadnou dovolenou s buněčkama, protože to je krásné. Tam vám bude každý předvádět ty své radosti, které má. Já jsem tady teď měla rodinu. Předvírem odjeli Italové a dneska Francouzi. Když byl pobyt na Slunečnici v ten týden, kdy měla Petruška s Paolem svatbu v kostelíčku, pod kostelíčkem jsme udělali takovou bránu, udělali jsme si tam takovou trachtaci v radosti. Bylo k tomu přifařeno ještě potom pár dnů, které jsme měli všichni společně, tak dole v té místnosti, kde bylo hodně lidí, vždycky je tam více žen než mužů, tak tam byl nádherný smích. To bylo, jako když dvacet Adamcových se tam chechtá. Skoro to zbouralo statek. A ten Paolo, který se tam pohyboval v té kuchyni, tak tak s údivem na mě kouká a říká: Mami, já jsem si vždycky myslel, že se tak směješ jenom ty. Ale ty ses nějak naklonovala, ne? Ano, jakmile ubydou do jisté míry odpory v člověku, tak to přijde. Ale Romane, začni tím, že ti nebude překážet, že se nesměješ. Přej to druhým svým já. Postupně se ti bude navracet všechno. Přijímej život takový, jaký je, se vším všudy. A pozor, a važ si toho, že máš život takový, jaký je a třeba i náročný, protože může být hůř. A je vždycky z čeho se radovat. Ano, to je základní optimistický posun. Teď když bylo Kladno, tak se tam

někdo ptal a moje Petruška tam do toho dodala, že my nemáme roznášet jakoby špatné zprávy. To jsem tam říkala a ona vlastně tam naoperovala, že tetě řekla, že může být hůř. Ale pozor, to není špatná informace pro toho člověka. To je dobrá informace. Takže tato informace se dávat smí.

Ivanko, skoro všichni jsme si prošli obdobím svého pozitivního myšlení. Čerpali jsme inspirace ve směrech, které nás učily, jak se o to hodně snažit nebo naopak obdivovat duchovní vůdce. Když tvoje přednášky už trochu známe, teď už všechny ty staré knížky, cédéčka a potřeby k meditaci nepoužíváme a zřejmě ani potřebovat nebudeme. Daří se nám stále častěji prožívat přítomný okamžik a běžnou činnost máme dost často jako meditaci. Co ale teď s tím, co nám z minulosti zbylo? Rozdat, vyhodit, spálit?

To je část dotazu, teď ho odpovím.

Já si myslím, že si z těchto tří můžete vybrat jakoukoliv variantu, bude dobrá.

Koncem dubna tohoto roku jsem byla na prodlouženém víkendu na Statku Slunečnice. V neděli ráno jsme už byli sbalení a doklízela se poslední část jídelny. Nám pár zbývajícím jsi řekla, že si ještě před odjezdem na chvíli sedneme s čajem ke stolu. A tehdy jsi si sedla vedle mě. Okamžitě do mě vstoupily myšlenky: Ivanka vedle mě sedí. To je teda požehnání. To jsem teda vyvolená, že mohu sedět v její blízkosti. A to teď vše určitě mnohem rychleji pochopím a budu mít z toho doživotní prospěch. A rozbolela mě hlava, a jako že mě nikdy nebolí. Bolest pokračovala i cestou autem domů a tak jsem to řekla spolucestujícím. A oni mi to vysvětlili. Jak ty jsi úplně stejný, obyčejný člověk jako my a jak můj úžas je zbytečný. Rázem jsem to pochopila a bolest byla pryč. Dodatečně děkuji spolucestujícím, že jsem to hned přehodnotila a vyléčila se z obdivu k tobě i dalším duchovním vůdcům. Děkuji moc, že Statek Slunečnice, na kterém můžeme všichni sdílet a pomáhat si navzájem, existuje. Ingrid.

Jo. Jasně. To je ono. Vy jste super, fakt, že jo.

Ivanko, už vám asi moje zprávy tak trochu lezou krkem. Víím, že toho máte hodně na odpovídání. Já jen píšu příběh, který se mi děje a neustále nevyházím z údivu. Nebýt vás, asi bych se sama přihlásila do blázince. Ale díky tobě tomu rozumím a čemu ne, to mi mnohdy dojde jenom, co ti to napíšu. A to je úžasné. Přiznám se, že neposlouchám bedlivě každou tvou přednášku jako jiní v mém okolí, kteří je znají nazpaměť. A tak mi možná i déle trvá, než mi to vše dojde.

Ano, k tomu ještě napřed dodám, že já jsem vaše vlastní vědomí, vlastně osvobozené, takže já vám říkám informace. A když mi napíšete, tak píšete sami sobě. A vidíte mě ale jako druhou hmotou složku, také vy už budete při těch informacích, které máte,

umět odpovědět sami sobě. A už se mi stává hodněkrát, že lidi vlastně na konci dlouhého dopisu napíšu: No, to jsem si vlastně odpověděl. A já už nemusím, takže děkuji všem. Fakt mi hrozně pomáháte.

Jste jednou osobou ze dvou, které mi vstoupily jistým způsobem do života a v uvozovkách Šípkovou Růženkou, která jsem roky spala v samotě a smutku, nemoci a bolesti, jste probudily po třiceti letech k životu. Hradby, jež jsem měla vystavené okolo sebe, se zborily a já začala žít obyčejný, úžasný život plný překážek, které se vždy vyřeší a přinesou mi do života další poznatky. Lidé okolo mi často říkají, že zářím. To je ta hezčí varianta. Jiní říkají, neusmívej se pořád jako blbeček. A je to fakt, aniž to tuším. Mám úsměv na tváři téměř celý den, při komunikaci s jinými, i s úplně cizími lidmi, se mi po tváři roztáhne nekontrolovatelný úsměv. A tak vám chci za to poděkovat. Za to, že jste probudila nejen mě, ale i mnohé jiné. Vše funguje dokonale. Vše jde jako po másle a řeší se to samo. Já často jakoby jen přihlížím, co to tělo dělá. Ne vždy tomu tak je. Občas přijde překážka, kterou musím přece překonat sama, a i když je to pro mě nelehké, baví mě to. Způsob řešení, který najdu, reakce na něj, ať má nebo druhých, a i když to vypadá, že jsem to nedala, takzvaně pokazila, tak i tak mě to baví, zajímá a mám radost z toho, co jsem prožila. Další zkušenosti si již cením. Bůh ví, zda si to vůbec přečtete. Zda najdete čas nebo zda odepíšete, ale ono je to vlastně jedno. Svět je úžasný a dokonalý. I se vším tak, jak je. To vše sice zní jak z laciného, přeslazeného filmu s happyendem. Jako reklama na spokojený život v každé chvíli, ale já to tak vnímám. Děkuji za to, že jste. S láskou vaše Šípková Růženka.

Ano, tady když vy zachováte klid, což ale pozor, vy to máte v DNA, že to dokážete. Nechci vás vést k tomu jakože, když se vám to podaří, pozor, to tam je nastaveno. V tom si musíme ujasnit priority, protože to si myslí vždycky bílí mágové, že teda když něco udělají tak a tak, že to tak funguje a mají pocit, že mají vůli člověka. Ale v té fázi si to ještě musí myslet. Ne. Když přijde čas na poposunutí se, to taky, ale jakmile zachováte klid, tak vám přijde do hlavy, jak to vyřešit.

Já jsem jednou mluvila s jedním mým známým, který mi vyprávěl historku, že byl někde v Polsku v hotelu a chtěl jít do koupelny a tam byly skleněné dveře. Takové ty silné, bytelné dveře a on ať trhal dopředu, dozadu, on říkal, že tam skoro zboural hotel. A zuřil, že jo. Načež zavolal do recepce, protože si myslel, že se podělá, potřeboval na záchod, a přišel nějaký ten sloužící a takhle jenom jedním prstem udělal fšť a ty dveře odjely doprava.

A já jsem mu říkala: Víš, kdybys nezuřil a nenadával, tak tě to napadlo. A to je skutečná pravda. Jakmile vy zachováte klid, tak vám dojde, jak to vyřešit. To je to lehké. Jakmile ne, tak vás hmotná složka skutečně zajme a dělá takové nesmysly. Takže takhle to pracuje. Nebo třeba kdybyste něco těžkého řešili v obrovském Egoismu, tak se vám bude život komplikovat. To vy nevíte, jak vy tvoříte. Třeba pojedete autem a škubnete

malinko volantem a píchnete. A to by se vám nestalo ve variantě, kdybyste byli jakoby v pohodě, ale to je samozřejmě nastavené. Všechny komplikace, když se bojíte jít dopředu, furt vyhlížíte, aby něco nebylo jakoby špatně, tak vy si už tímto vyhlížením komplikujete tu přítomnost, která tady je, protože nejste přítomní v tom těle a tehdy se vám dějí zádrhele. A opak je také pravdou, že když furt máte ten přiblblý úsměv jako ten blbeček, furt je všechno dobře, že jo, samozřejmě, ale pozor, to se nedá oblafnout. Vy totiž nemůžete oblafnout sami sebe. Vy jste Vědomí a vaše Vědomí jako Božství ví, co ta hmota by měla za nějaké takové ty klíčky, to se hodně děje v bílé a černé magii, takže to se nedá oblafnout. Když to skutečně žijete, tak všechno klapě. Takové to odevzdání se tomu osudu. Přesně tak, jak Ježíš říkával, že nemáte myslet na starosti dalších dnů, že ten den má sám o sobě spoustu starostí, ale máte se mu odevzdat. Když odevzdat, tak nebudete šéfovat, jasné? Ano, je to tak, jak to je, nebudu řešit. Vyřeším to mechanicky. Najednou vás něco napadne samo a krásně se to ustálí a pak zažíváte skutečně obrovské zázraky. Ale vy jste tvůrci těch zázraků.

Ahoj Ivanko. Poslouchám s různě dlouhými přestávkami tvoje přednášky čtyři roky. Jsem moc ráda, že jsem dospěla k tomu, že se potkáme. Mám na tebe dotaz ohledně Anastázie a knih Zvonící Cedry Ruska. Jsou to knihy o nové Bibli, o které jsem tě jednou slyšela mluvit? Jsou velmi pozitivní až bílomágovské, ale to je i Kristův Nový zákon také. Děkuji ti za odpověď.

Pamatujte si, vývoj jde postupně. Nemůže se uříznout jedním řezem. Vlastně éra bílé magie nezanikne. Ono se to nějaký čas prolíná a hlavně proto, že přechody potom z Vědomí jedné planety na druhou, mají určitá privilegia a pravidla. To znamená, že bílí mágové, kteří ještě nedosáhnou hladiny vývoje, tak musí přinést také nějaké nové poznatky. To také souvisí s tím, co se máte učit a co máte odložit. To jsou takové ty špeky Satánka pro ty, co už dokážou opustit úplně hmotnou složku. Tady je nastaveno bytí na této planetě pro ty, kteří jednou budou pokračovat. To je to Vědomí ucelené. Ale má to ještě skutečně některé bílomágovské prvky. Je tam ještě maličko v jistých fázích, se mi zdá, i malinko fanatismus. Ale to nevadí. Rozhodně to ukazuje nový směr. Čistota na planetě bude opět obnovena. A planeta si pomůže skutečně sama. Protože vývojově v kabátcích, které jsou připraveny pro další generace, je nastaveno, jak pomoci k očištění hmotné složky, to znamená prvků, které tady jsou. Také nám následně bude pomůženo očistit planetu s pomocí informací civilizací, které sem přijdou nám pomoci z jiných planet, které už v 5D dávno jsou. Jsme teď očekávání a moc se na nás samozřejmě těší. Ano, všechno má být krok za krokem. K tomu promluví. Občas se setkávám s lidmi, kteří až někdy fanaticky berou takové to všechno Bio a všechny tyto věci. Pamatujte si. Fanatismus je ještě projevem obrovského odporu, kdy ten člověk se bojí udělat něco jinak, což ho poškodí na jeho vlastním čakerním systému. Zlatá střední cesta. Tu si prosím vás vždycky dodržte a dostanete se k absolutní čistotě, protože vývoj se bude posunovat sám. Ale udržte svoji vlastní jednotku hmoty ve střední, zlaté cestě. To znamená, co mohu pro čistotu planety udělat já, ne všechno vám bude povoleno ať z finančních hledisek, ať z možnosti tam kde bydlíte, kde můžete být nebo nebyť, o koho se staráte, tam je hrozně hodně pravidel.

Také co víte v tomto směru o životě a co ne. Takže když budete v klidu a skutečně bez odporu, budou vám samy přicházet odpovědi na vaše případné otázky. Sami budete vědět, jak pokračovat. Já jsem zastáncem zlaté střední cesty. To je skutečně nejlepší věc, kterou můžete udělat. Nevychýlíte se ani na stranu doleva ani napravo nějak extrémně, protože vy jako člověk nikdy nemůžete vědět, kde je vlastně pravda. Jestli nalevo nebo napravo. Takže nejmenší riziko toho, že se vychýlíte, je v tom středu. To je pro vás zásada číslo jedna.

Milá Ivanko, chci ti poděkovat za tvé přednášky. Poslouchám je od začátku a jsem moc ráda, že tě mám ve svém DNA. Mám dotaz ohledně své práce. Začala jsem masáže, hlavně Shiatshu, ale lidé si chodili také pro informace a popovídání. Postupně se moje práce proměnila. Přicházelo mi, že už nemám tolik masírovat, ale více naslouchat a povídat. Mé poslání – dar je v komunikaci. Jsou to hodiny a hodiny povídání, ale to mě baví. Cítím při tom, jak mi hoří srdce. Vidím, jak lidé odcházejí rozzáření, motivovaní a uvolnění. Ty ale říkáš, odevzdávejte své dary a navíc, že bychom si za to neměli brát peníze. Uvažuji tedy o zrušení živnosti a o možnosti nechat se zaměstnat, jelikož vím, že žádná práce není lepší nebo horší. Každá je pro cokoliv užitečná, když je dělaná s láskou. Nevadí mi žít obyčejné lidství. Víím, že rozhodnutí je na mě. Jen tě tímto prosím o vysvětlení, jak je to s vyučováním. P.S. Občas odkazují lidi na tvé učení, nebo vysvětlují principy. Není to vykrádání Ivanky? Děkuji. S láskou Iva.

Není to vykrádání. Jsme jedno jediné Vědomí. Tak jako vás učím, že nejsem nikdo výš. Dneska jsme si o tom popovídali, prosím vás, jsem úplně obyčejný člověk. Zrovna tak, jako každý z vás. A tady na planetě nikdy nebyl nikdo vyšší ani nižší. Hrál ten jeden jediný duch. To Hmota lidi třídí, posuzuje, někoho zatracuje, druhého vyzdvihuje. To je svět, kterým jste si už prošli a už tím jistě nechcete procházet dál v tom smyslu, že už jste z toho získali spoustu zkušeností a víte, do čeho už půjdete a do čeho nepůjdete. Co vám za to ještě stojí a co vám už za to nestojí. Děláte to dobře. To je to, o čem jsem mluvila dneska už v průběhu toho povídání. Nejdůležitější, co můžete poskytnout svému vlastnímu Vědomí v druhém člověku, je informace k tomu, aby pochopil, jak se osvobodí. To znamená, že když přijme svůj problém, řekne vám ho a vy mu sdělíte, že ho má přijmout a on to dokáže. On to třeba nedokáže hned napoprvé, ale už i to, že ví, že někdo to umí, že to někdo dokázal, mu dává šanci, že to jde. A to je ta podstatná věc. To klidně dělejte dál. A klidně si i masírujte. Dělejte i to Shiatshu s tím popovídáním. Pokud si ten člověk ujasní všechny věci, víte to je totiž to nejlepší v uvozovkách léčení, a pozor, je to i sebeléčení. Tady už vnímáte, že vy jste i ten druhý člověk. Vy nezasahujete. To je to, co někdo ještě nechápal. Nedávno byla taková diskuze na FB stránce, a tam se někdo ptal a ptal se velmi dobře. Já to mám strašně ráda. Ti lidé vlastně spolupracují. Tam se někdo zeptá ještě z takové té pozice jakoby Satánka v uvozovkách, kde on tam vyvolá jakoby dotaz s otazníkem a teď se tam spustí lavina věcí. Tam někdo řekl, že já také vlastně zasahuju nebo stahuju z někoho. To není pravda. Učitel učí a pak má právo přeznámkovat, ale to známkuje my. To znamená

jeho Vědomí a moje Vědomí, které je moje. To znamená, když já nemám jako učitel, pozor anebo vy máte minimum, ale já nemám odpory, vidím, že vše je dobré, ten člověk to pochopí, tak už mě v tom osudu má. My jsme se zkrátka domluvili. To nejde, abychom se potkali a nedomluvili se. Takže vy to máte v osudu. Ten, kdo by se tam neměl dostat, se nedostane, kdyby se tisíckrát snažil vůlí člověka. Takže pokud ten člověk pochopil, co měl pochopit, tehdy smím přeznámkovat ne blok, ale platbu. To znamená, odteče ve spolupráci s jeho hmotnou složkou a jeho Vědomím do mých hmotných rukou a našeho společného Vědomí, které vyučovalo, odteče míra platby. To znamená, třeba padesát procent bolesti ten člověk nemusí zaplatit, protože byl schopen v tak zvaném období 4D bráně pochopit. V bráně 4D se pohybují vždycky všechny bytosti. Jak 3D, tak 5D budoucí. A je to čas na to, kdy se mění myšlení. Kdy se u budoucích 5D uzavírá a mění se podmínky. 3D člověk má svou logiku a má své negativní emoce, které jsou nahrány do hmotné složky, a on jim podléhá a myslí si, že je hmotou a jménem. Jestliže přijde do 5D a jeho vývoj směřuje k 5D, v těch 4D se stane zvláštní věc, kdy začne ztrácet nebo podléhat negativním emocím a začne se mu bortit logika člověka. Toho se bojí hrozně Ego. Ego nechce umřít. Chce vám vládnout a vynalézá mnohé smyčky na to, aby vás chytilo do pastí. A všechny jsou správné, protože vy těm smyčkám máte šanci samozřejmě odolat. Pokud jim odoláte, prohlédnete past Ega, prokážete, že v praxi jste připraveni na život 5D, začne se vám měnit logika člověka. 3D se zbortí a vytváří se logika Boha. Logika Boha je, že vše je dobré tak, jak je. Je to zkrátka tak, jak to je. A má to svůj význam a svůj hluboký smysl. Začnete ten smysl vidět. Tehdy Ego umírá. Vy nikdy neumřete. Vy nejste smrtelní a nejste zničitelní. Vy se nemusíte ničeho bát. To Ego křičí. Ego běsní. Bojí se smrti. Jakmile Ego umře, ani na tisíciny vteřiny nejste bez logiky. Vy jste si totiž dosadili logiku Boha. To, co jste předtím považovali v dualitě za zlo a za dobro se změní. Vaše tělo neútočí, nevytváříte zlo, takže na vás není útočeno. Splatíte si všechny platby a následně vnímáte. Jakákoliv situace, byť jakkoliv dramatická, je dobrá pro toho kterého člověka, který k vám přichází. A když mu ukážete, on s údivem bude valit oči, že je to k něčemu dobré, později ti lidé se k vám budou vracet. Když budete dělat třeba ty masáže Shiatshu, to je super taky, tak když si popovídáte, to by bylo lepší, kdybyste si napřed popovídali, a pak jste toho člověka namasírovala, protože i přes vaše ruce bude třeba odkládat něco. Ale to už pouští sám. To už pouští jeho tělo. To, co pochopil, toho se může zbavit. Něco si samozřejmě zaplatí. A to je také správné, protože jenom Nadjá ve spolupráci s hmotným Vědomím ví, co ten člověk potřebuje skutečně zaplatit. A do toho vy zasahovat už nemusíte. A nesmíte. Prokázali byste vůlí člověka a to by vás strhlo zpátky. Ublížili byste i jemu i sobě. V té fázi už to neuděláte. Nikdy byste to neudělali. Víte, že by to byl krok zpět. A protože už máte zkušenosti nabitě, že to tak není, tak už vás ani myšlenkou nenapadne, abyste takovou věc udělali. Takže klidně to dělejte dál. Vyučujte, nikoho nevykrádáte. Jsme jedno jediné vědomí. Takže buďte úplně klidná.

Mám spoustu věcí k řešení, ale možná to nejzásadnější je vztah s mou matkou.

Kdo by to neměl, co?

Přes dětství s odložením, návrat do rodiny, nechtěnost. To vše proti staršímu bratrovi, který byl vždy a je mamánek. Přesto se se vším obrací na mne. Když pomínu vše, co jsem od ní slyšela a co mi udělala, perou se ve mně pocity nestarat se o ní, nechat péči o ní na služby a bratra a na druhou stranu výčitky, že se to má, starat se o rodiče, a že je to povinnost atd. Celý život na mě byla tvrdá. Generál rodiny, otec pod pantoflem. Dnes je jí 85 let. Dobrovolně nemohoucí (ze strachu z pádu, který ale nebyl, přestala chodit a je závislá. Nejraději by ani nevstala z gauče). Zariídila jsem službu sociální i zdravotní. Otec má skoro ve svých 90 ti letech druhou zlomeninu a rve se o zdraví a o život víc, než na co mu stačí síly. Je to šikulka. Já vlastně nevím, co dělat, co je správné. Starat se a být na sebe našťvaná. Bydlím deset minut chůze od rodičů a nemám rodinu. Starám se přes týden a každou sobotu, takže jediný volný den pro mě je neděle. A nemám žádné soukromí. Anebo docházku a péči omezit a pak mít výčitky a být potrestaná vesmírem? Každý od ní utíká. I pečovatelky nejnmutnější dobu. Říkají, že matka je velmi negativní člověk. Děkuji XY.

Vy moc dobře víte, že vše jste vy. Vaše Vědomí je Vědomí i matky. A pokud vaše Vědomí Boha si vybralo chování a činy oblečené Vědomím do tohoto člověka, je to vaší vůlí. Tady jde o to, abyste pochopila, že si můžete vybrat i nalevo i napravo. Ale Ego vždycky hází protiútok. Když se o ni budu starat, Ego hází protiútok, že nechci. Že ona byla ten, co útočil. A kdo mě odložil a kdo mě neměl rád a vyzdvihoval bratra. Tam je hodně argumentů. Když si vyberu starat se, tak musím přestat myslet na tyto věci. Vy totiž jste všechno. Ano, vy jste Vědomí té matky. Jestliže já se dneska postarám, tak nebudu zuřit, že se starám. To jsem se jenom rozhodla. Děláte to pro sebe, protože až jednou tady matka nebude, tak vy budete mít čisté svědomí a v té chvíli bude Ego mlčet. Anebo je varianta, že to nezvládáte. Také máte své síly. Jistě je vám také dost let, když mamince je 85 let a jistě chodíte do práce. Tehdy musíte také myslet i na svoje síly. Takže tam je vidět, že si objednáváte a platíte nějakou tu pomocnici zdravotní nebo sociální, protože i vy máte právo na svůj život. Protože kdybyste se jenom starala a starala, tak by vás to taky zdemolovalo. Takže pokud se rozhodnete nestarat, pak zvolte variantu a nedovolte Egu, aby vám házelo výčitky. Vy jste pro to udělala, co bylo ve vašich silách. A teď se můžete rozhodnout, jestli nalevo nebo napravo. Pak už ale nepřijímejte to, co tam našeptává egoistická složka. Ale uvědomte si jednu věc. Tento osud vám byl potřebný. To znamená, že sklízíte něco z minulosti. Někde vy jste byla takovou matkou a možná zrovna vaše matka byla vaším dítětem. To nikdy nemůže člověk vědět. Jenom pro tento život jste si vybrala tento kříž. To znamená tento osud právě takový jaký je, abyste pochopila jaká je odvrácená tvář. Většinou děti, které jsou takzvaně drsně vychovávané a dokážou milovat své rodiče za to, co je naučili, umí mnohem víc, než ti co byli rozmazlování a chránění. Ti nejsou odolní. Já být vámi, tak bych to asi zkusila. Určitě se o to pokuste, uvidíte. Ale hlavně vy potřebujete tu matku skutečně milovat. Vy potřebujete její Vědomí. Ať udělala, co udělala, ona si splatí své dluhy sama. Jakmile budete útočit a vracet jí ránu, znova někde zažijete opak, to znamená atak druhého lidského těla v osudu svém budoucím. Vše si děláte sama. Ego

se bude snažit vám rozmlouvat tyto věci. Zaslouží si. Ano, všichni máme, co máme, ale nám nepřísluší jako člověku hodnotit, nebo posuzovat. Rozhodně je to Bůh. Ano skutečná realita každého člověka, i když o tom neví, je Božství. Vaše vlastní Božství. Takže se jenom rozhodněte a pak konejte na to, co máte sílu. To, co opravíte, bude báječné. To co neopravíte, si v příštím osudu budete muset dožít. A to už máte nastaveno, jakou míru toho rozhodnutí jste schopna provést. Já bych se do toho pustila asi. Ale záleží skutečně a jenom na vás.

Já jsem byla teď před 14 ti dny na Kladně a tam jsem vyprávěla příběh s tímto prstýnkem. Možná jste to někteří slyšeli. A jednalo se vlastně o to, že prohlédnete, že máte nějakou závislost. Pak mi napsal jeden pán, který je báječný. Jmenuje se Majoš. Je na vozičku. Je to úžasný vozičkář. Je někde na Moravě. Dokonce už dvakrát jsme měli schůzku, že ke mně přijede. On má v Děčíně příbuzné, ale nedošlo k tomu z různých důvodů. Jednou teta onemocněla. Po druhé zase se nedostal na statek zase z jiných důvodů. Ale teď, když si poslechl ten příběh, tak poslal příběh, který vlastně také jedná o závislosti. Je to krásný příběh. Třeba mnozí dostanete inspiraci nejenom pro sebe, ale i třeba pro své známé, protože skutečně závislost na čemkoliv, ať na drogách nebo na hrách, teď je toho hodně, nebo na cigaretách, káva, to jsou všechno taková témata. Nebo na sladkém. Člověk je v noci přikovaný u lednice a nemůže zkrátka odejít. Tak abyste pochopili, a je to krásně napsané, takže jsem se rozhodla, že vám to přečtu. Když se to takto rozšiřuje díky Danečkovi, tak to stojí za to.

Kdo jsem já? Všichni chceme někam patřit. Všichni se řadíme do skupin podle zájmů, koníčků a talentů. Už jsem zkoušel být snad vším. Také jsem chtěl někam patřit. Nicméně jsem si uvědomil, že po tom všem snažení jsem se stal jen jakousi snůškou zlovyků a závislostí. Zaplnil jsem si život snahou líbit se okolí a přitom někde uvnitř vím, že to není nic, o co stojím. Ukončím ten sebeklam. Zlikviduji všechny své zlovyky a začnu hned. Přestanu se vším, co nejsem já. Budu sledovat, co moje tělo vlastně chce a na čem je závislé.

Ano, tělo v tom příběhu, co jsem vám vyprávěla, házelo na místě, kde ten prsten chyběl vždycky takové vlny úplně, jako když po vás někdo střílí z pistole. A tělo to umí teda.

Přicházím ráno a je to tady. Sotva otevřu oči, tak si tělo žádá kafe. Říkám: Ne, konec s kávou. Nenechám si diktovat, co mám dělat. Nedám tělu kávu a ono vzdoruje. V deset hodin to zkouší znova. Odpoledne zase. Ale já jsem pevně rozhodnutý nepodlehnout. S podvečerem přichází bolest hlavy. Tělo prosí o hrnek kafe a já mu to zakazuju. Po pár dnech si tělo zvyká a káva nemá již nade mnou moc. Malé vítězství, ale dobrý začátek, říkám si. Potěšen a posílněn úspěchem pátrám po další závislosti, kterou pošlu hned k ledu. Pomyslím na alkohol. Můj velký přítel a pomocník při řešení všech problémů světa. V životě mém i mých přátel je alkohol součástí životního stylu. Moje existence se vlastně skládá z příležitostí vypít si hlavu, ať už jsou narozeniny nebo pohřeb. Jsem zvědavý, jak to bez něj půjde. První dny bez chlastu jsou v pohodě. A já si říkám, že to

bude hračka. Jenže je tu víkend. Můj první víkend bez piva a kořalky. Kamarádi mi volají a ptají se, kde jsem. Za posledních pár let totiž neminul pátek, který bych netrávil v hospodě nebo ve společnosti flašky dobrého pití. Bez zábran jim říkám, že končím s chlastem a že za nimi nějaký čas nepřijdu. Jestli mě budou chtít vidět, tak přeci vědí, kde mě najdou. Je to pár týdnů. Kamarádi se už neozývají a já přicházím ke zjištění, že když nepiji, tak nemám potřebu je tak často vidět. Což znamená jediné. Nechodil jsem za kamarády, ale za chlastem. To alkohol mě volal k sobě. Všechny ty roky, kdy jsem se naléval vším, co teklo, jsem byl pouhým otrokem alkoholu. Ale to je již za mnou. Jakoby z mého nitra odešel někdo cizí. Napadlo mě, že ten milovník alkoholu jsem nebyl já. Ale kdo to teda byl? Kdo byl ten opilec a ochlasta? S alkoholem zahazují do pomyslné popelnice závislostí také cigára. Jde to překvapivě lehce. Prostě nekouřím a hotovo. Sice se mi zdají sny, jak sedím u pívka a pálím jednu za druhou, ale beru to jako zoufalou snahu těla získat si pozornost. A je tu zase otázka. Kdo je ten, který byl závislý na kouření, kdo? Kdo? Kdo? Sakra, je to schizofrenie? Nevím.

Důležité je, že jsem o kousek čistější a svobodnější. Mé tělo ožívá. Je radostnější a jakoby jiskřilo. Jsem zvědavý, co zůstane z toho, o kterém jsem si ještě nedávno myslel, že jsem já. Až dokončím čistku svého nitra, jsem rozhodnutý pokračovat a v mém středu nezůstane kámen na kameni. Závislost na sledování sportu odešla úplně sama. Najednou jsem neměl radost z gólů, skoků a všech těch rekordů. Úplně přirozeně přišlo pochopení, že obdivovat někoho, kdo umí kopnout do balónu, je mírně řečeno kravina. Musím se smát, když si vzpomenu na všechny ty roky tlachání u piva a vztekání se nad špatnou přihrávkou nebo naopak oslavami po vítězství toho či onoho klubu nebo sportovce. Kde se brala potřeba vidět každý zápas a pít z radosti nebo z žalu? Sport je závislost jako každá jiná, ale ať už jsem sportovec nebo fanoušek, u každé závislosti jde o pomíjivý moment štěstí anebo jakési falešné jistoty. Narazil jsem na oříšek. Jak se zbavím závislosti na manželce? Vždy jsem žárlil a měl potřebu ji vlastnit. Je přece moje a já si ji musím hlídat, myslel jsem si. Týdny přemýšlím, jak naložit s tím zlovykem, až jsem objevil řešení. Pokud ji mám rád, tak ji musím propustit ze svého vlastnictví. Měla by být se mnou z vlastní vůle, a proto už jí nemusím hlídat. Pochopení došlo tak daleko, že kdyby našla štěstí v náručí někoho jiného, tak budu bez jakéhokoliv nátlaku respektovat její rozhodnutí. Pokud ji miluji, tak přece chci, aby byla spokojená. A jestliže to není se mnou, tak jí přirozeně nebudu bránit. Z lásky k ní ji nechám odejít ze svého života, když bude třeba. Je to další moje osvobození. Zjišťuji, že moje žárlivost byla jako obrovský kámen, který jsem dlouhá léta nesl na svých zádech. Jaj, zase se mi lépe dýchá. Podobně začínám smýšlet o svých dětech. A víc je respektuji. Začínám se zajímat, co sami chtějí, a ne co od nich

očekávám já nebo společnost. Snad se mi podaří jemným způsobem poslat je tím správným směrem, a pokud ne, tak nevadí. Je to přece jejich volba a jejich život se stejně nakonec odvine tím jediným a správným směrem, ať už je jakýkoliv. Seděl jsem dvacet let u piva s lidmi snad všech profesí, ať to byli bezdomovci, doktoři, umělci, inženýři, zedníci, popeláři, sportovci, podnikatelé úspěšní i neúspěšní, lidé bohatí, chudí, fetišáci nebo zloději a dnes tuším, že nikdo z nich mi neprojevil své pravé Já. Všichni jen dobře hrají svých tisíc rolí v obrovském divadle života. Nemají nejmenší tušení, kdo vlastně jsou. Nikomu nic nevyčítám. Nebyl jsem jiný. Objevuji další závislost jako je závislost na názoru jiných lidí a na posuzování všech a všeho. Pokud dělám vše s dobrým úmyslem nejlépe, jak umím, tak mě přece nemusí zajímat hodnocení ostatních lidí. Důležitá je jen a pouze moje spokojenost. Pokud v mém zaměstnání nejsou spokojení s mou prací, přestože pracuji nejlépe, jak umím, tak patrně tato práce není pro mě a proto půjdu dál. Zjišťuji, že na posuzování je závislých více jak devadesát devět procent komunikace tohoto světa. Pokud přestanu soudit, tak mi přijde většina vět ke mně vyslaných nedůležitá. Vlastně se při většině rozhovorů jen usmívám a vnímám energii, která z lidí jde. energii zašlapanou za vší tou snahou zapadnout a zahrát to nejlepší divadlo. Čím je člověk nespokojenější, tím hůře se jeho pravé já projevuje. Myslím, že pokud existuje Bůh, pak to určitě vnímá stejně. Cítí energii jednotlivých dušiček, a pokud se mu ta či ona nezdá dost spokojená, tak ji šoupne zpět do divadla zvaného Země. Není důležité co kdo říká. Většina slov je jen jakési divadlo tohoto světa a neodkrývá naše pravé já. Už nečtu noviny, nesleduji zprávy. Všechny ty Eboly a ptačí chřipky vnímám jen vzdáleně a neposuzuji je. Pokud ten či onen problém přijde do mého života, tak ho začnu řešit. Kdyby vše ve zprávách byla pravda, tak lidstvo vymře každý den dvakrát. Je úžasné podívat se z okna a neposuzovat počasí. Být spokojený s deštěm, sluncem, sněhem a dívat se na nebe bez náznaků posuzování. Hledám to správné slovo, kterým bych popsal život, ve kterém už nejsem soudcem. Je tím slovem slovo čistota? Nebo snad slovo dokonalost či prázdnota? Napadá mě slovo nic, které je nejbližší tomu, co vnímám. Mluvím o svém těle, jako bych to nebyl já. A ano je to tak, nejsem to já. Tělo je jen dočasnou a pomíjivou součástí mé existence. Myslím, že mé opravdové Já, je trvale spokojené, šťastné nic. Je to sranda, protože až zničením všech návyků dobrých i špatných, přetvářky, jsem se dostal na samotný start svého života. Tentokrát se nenechám ovládnout tím, co ode mne očekávají ostatní. Začnu opravdu žít. Majoš.

Majoši, bingo. Nádherné, co? Všímate si, jak pokora otevírá bránu k pochopení, kdo jste? Ano, Ego vyhrožuje. Hele, manželka chodí za jiným nebo může být nevěrná. Tak jo, když jí to udělá dobře. Cokoliv, co vám předloží, stačí souhlasit a ego umírá. Ego nemůže žít se souhlasem. Stačí si s ním hrát, jako kočka s myší.

Milá Ivanko, ráda bych se zeptala, co mám dělat v případě, že žijeme v domě už dlouhá léta se zlou, agresivní babičkou, která napadá a osočuje celou rodinu. Já jsem pod neustálým letitým tlakem od ní i příbuzných a také od manžela, pro kterého je situace již neúnosná. Léta tento stav narušuje chod naší rodiny. Snažím se to v klidu ustát, ale moc se mi to nedaří. Ten neustálý letitý tlak se mi už podepisuje na zdraví. Mockerát děkuji za odpověď.

Vy už moc dobře asi víte, co odpovím. Babička je anděl. Agresivní anděl. Víte, já taky mám spoustu, spoustu historek ze svého vlastního života a ze svého okolí a věřte mi, že se dá zvládnout úplně všechno. Tady samozřejmě, jestliže ta, to bude asi tchýně, to nevadí ať je babička babičkou, takže tam existují nějaké věci, které ona nemá zpracované, ať je to žárlivost, ať je to cokoliv. Samozřejmě, zažili jste to možná mnozí, kdy přehlížíte věci, které se týkají takových věcí, protože ten člověk si přivlastňuje někoho z té rodiny a snaží se třeba dirigovat. Pak může být další učení. To bych musela znát veškerý běh toho dění, kdy třeba ten syn, který by byl její syn a která by byla tou tchýní, tak se neumí bránit správně. To taky je samozřejmě, to víte. Tam je hodně věcí. Jestliže potom dostane partnerku, která by byla schopná se ubránit, ale pozor, nesmíte se bránit negativními emocemi, tak to nevyřešíte, protože tím ještě rozbouříte Ego svého muže, který chrání tu matku. To je strašně složité. To byste opravdu musela napsat všechno konkrétněji anebo si přijít popovídat. Tady by asi možná pomohlo, když v tom žijete obrovská léta, kdybyste byli schopni se domluvit na tom, že byste se třeba odstěhovali. Pokud to jde nebo nejde. Tam se dá řešit spoustu věcí různými způsoby. Já znám jednu rodinu a ten příběh vám budu vyprávět. Je to z naší ulice. Taky stará paní, která si přivlastňovala dceru a jedenáct let manželství své dcery, oni byli v jednom domě. To byla neskutečná série útoků, ale až extrémních útoků. Napadání jakoby morálky manžela té dcery, ale přitom on je anděl. On byl, je a vždycky bude andělem. Kolik vytrpěl ten človíček. Budeme mu říkat třeba Tomáš. Opravdu strašně hodně vydržel. Nakonec dcera, manželka toho Tomáše si řekla, že takhle už to nenechá, protože ta maminka opravdu obrovsky útočí. Takže se rozhodli, že si pronajmou byt. Pět minut cesty autem od toho domu. A vysvětlila to mamince tím, že zkrátka si nenechá rozbít rodinu všemi těmi nesmysly. Ale že se o ni budou dále starat. Takže každý den i dopoledne i odpoledne tam jezdili. Trvalo to rok. Ta stará paní potřebovala pochopit, že si zasloužila být sama, že s ní zkrátka skutečně nikdo nemůže žít. Ale dál se k ní s láskou chovali. Ten rok jí změnil. Ten rok ji skutečně změnil. A po roce nastala doba, kdy oba manželé zjistili, že teda se mohou nastěhovat zpátky. Ale tady je podstatná věc, že oni drželi spolu ti manželé. Kdyby ta dcera držela s tou maminkou, tak se nikdy nemohou samozřejmě domluvit. To jsou věci, které jsou vždycky konkrétně na tu samou situaci. Ano, vy když jste se narodila, tak už ve vašem těle, už i u malého dítěte byla ta babička zkrátka nastavena jako trenažér. Takže vám nesmí vadit. Tak se snažte. To je jediné, co vám k tomu můžu říct. Jde zvládnout skutečně úplně všechno.

Paní Ivo, mě překvapuje, proč je tady tak málo mužů. A je to škoda, protože vy jste, třeba na rozdíl od Eckartha Tolleho, sexy. Myslím si, že

už jenom proto by muži měli chodit a proto jsem se chtěl zeptat. Vy jste mluvila o té čtvrté a páté dimenzi, znamená to tedy, že ženy už procházejí tou čtvrtou dimenzí do té páté dimenze, zatímco muži stále ještě někde sedí v hospodě a popíjejí pivo?

Vy jste dobrý. Ne. Víte, žena je emocionální stvoření. Ona více inklinuje k prožitkům a prožitek je bližší Bohu. Bůh nemůže být jakoby logicky vysvětlen. V tom jsou vlastně muži jakoby trošičku, nechci říct pozadu, tak to není, jo, je to jedna složka a ta inkarnace současná, když je dneska někdo mužem, je potřebná. A nebojte se. Všechno je vyvážené. Ona totiž i planeta dneska opravuje, dá se říct po dvou tisíci letech a ještě po i delším období, takzvanou vládu mužského pohlaví, logiku. Logika je nastavená ve vývoji planety, jako takzvané temné období. Je charakterizovaná skutečně logikou hmotného vědomí, které víte, že máte ale v DNA kabátku, takže bylo nutné. A vezměte si, co my jsme tady třeba prožili jenom v tom minulém století, jenom v éře komunismu. Zkrátka nadiktovali nám do hlavy, a to tak muselo vlastně být, bez toho byste neprošel vysokou školou, kdybyste neměl zkoušku z marxismu leninismu, kde stálo, že zkrátka Hmota je nad Duchem, protože když se někdo nenarodí, tak nemůže v něm být Duch. A je to logika, která jakoby na první místo přiváděla skutečně tu hmotu, tedy i peníze a všechno. Ano. Tady ta hmota dlouho vládla a tohle bylo vyvrcholením. To je záležitostí původně období. Dříve kdysi dávno, když se zrozoval člověk a přicházely takové ty první lidské bytosti, tak skutečně všemu vládla matka. Vzpomeňte si, všude se nacházely ženské vzory. Věstonická Venuše. Ano, matka byla zrozením. Žena totiž poskytuje hmotnou složku na výrobu dalšího hmotného těla. A byla posvátná. Pak přišla temnější doba, kdy muži převzali moc a začala éra logiky, což je také důležité. Prosím vás, uvědomujte si neustále, že neříkám, že to je špatné. Byl to nutný vývoj na planetě. Vy vždycky něco potřebujete zažít, pochopit to a odložit to. To je krok výuky ve 3D. Nyní se doopravuje pozice ženy. Dlouhou dobu muži vládli nad ženou. Považovali se za lepší, ať to bylo třeba v profesích, v platbách. V politice málokdy dříve byly ženy. To až poslední století to trošičku změnilo. Nebo posledních dá se říct sedmdesát let. Po válce se to trošku změnilo. Dříve to nebylo možné. Takže teď je taková velká doba opravy ženského pokolení. A ta žena to doopravuje tím, a to už bylo teda za éry Krista, protože skutečně Mári Magdaléna byla jedním z apoštolů, což ani apoštolové, byť byli učedníci, nechtěli přijmout, že ona mu byla rovnocennou partií. A obrovsky na ni žárlili. Takže vidíte, že i tohle tam bylo nastaveno. Takže dnes se dorovnává pozice. Hmotná složka, prosím vás, je tady jenom na pokračování planety. To už víte. Duch je tím, kým jste. Každý z vás je bezpohlavním jedincem. Takže člověk, který dospěl ve svých zkušenostech, a nepovažujte to, že je tolik množství žen a tolik množství mužů. Na to zapomeňte. To není jako, že by ti muži byli horší. Ne. Přichází duch se osvobodit. A Duch se osvobozuje přes zkušenostní složku, která nabírá ve tvaru Duše. Ve 3D teda potřebujete mít pozici Duše. To znamená mezi složkou a Bohem existuje mezipozice. To znamená, malinká část toho Ducha, která ještě nemá hodně zkušeností. To je Duše. Ale jestliže ona dojede ve zkušenostech až do stavu Ducha, rozplývá se oddělenost a vy vplouváte do jedinečného Boha, který je v jedné planetě. Toto je pozice 5D. To je úplně jiné vnímání. Tady jde o vnímání. Nedávno jsem se setkala na FB s takovým zvláštním názorem. Tam se někdo bál, co to jsou dimenze, a že snad i někoho jakože nabádám

slepě věřit, ne ne ne. To si musí každý prožít ve zkušenosti, co to je. Je to jiné vnímání. Ve 3D světě si připadáte jako tělo a hmota. Jakmile zmizí odpory těla, víte, kdo jste, ale víte, že jste všechno, na co se podíváte. Ať je to člověk, muž, žena, je jedno. A je jedno v jakém stavu oni se nachází. Tohle je vyšší dimenze vnímání Boha. A to zase má nějakou dobu časoprostorové křivky. A pak zase bude vyšší dimenze a těch dimenzí je velmi mnoho. Také teď Satánek vymýšlí další dotazy, takové jako, kdo stvořil Boha, to je prdel to tam číst. Prosím vás, to jsou tak komplikované věci záměrně vyskládané a pokládané hmotnou složkou, protože pamatujte si, bytost, člověk v současném stavu našich mozků, to nemůže nikdy pochopit. Dimenze, když se vždycky naplňují pouze v jednom jediném vesmíru a náš vesmír jeden, jediný je malou buňkou obrovského počtu, který také vzniká a zaniká. Tento systém skutečně pracuje jako lidské tělo.

Kdysi jsem vám vyprávěla, že když vám třeba zemře na kůži jedna buňka kožní, tak ona neumírá. Ona zůstává ve vašem aurickém těle. Umírá jenom její domeček. To znamená buňka toho kožního orgánu. A ta buňka čeká na další inkarnaci. Tohle se děje nejenom ve vašem těle v buňkách. To se děje i ve fázi vesmíru. To znamená, že, vidíte, že až za X eonů let, to jsou miliardy, se zborší tento vesmír, tak on taky nezanikne, protože to, co dneska prožíváte v tom vývoji vědomí, Bůh je nekonečný a nesmrtelný a nezničitelný, tak to se uchová a vzniká na této základně vyšší vesmírná jednotka, která využívá vědomosti už získaných. Je to obrovský komplex. Váš mozek je zatím pořád ještě lineární, takže vy si myslíte, že když teda něco někde vzniklo, co bylo před tím, se Ego ptá, to nedovede pochopit, a co bude potom. To ještě je méně horší, ale to před tím, to vám nedá spát. Prosím vás, vždycky jste byli a každý z vás vymyslel vesmír. Já vím, že je to teď divné, ale vy se toho dožijete tak možná v desáté dimenzi, kdy trochu něco pochopíte. To dneska nemůže pochopit ani Iva. Teď vidíte, že k vám nemluví Iva. Iva to taky nemůže pochopit. Zkrátka, na to si musíte počkat, protože i kdyby vám to bylo řečeno, tak by vám to k ničemu nebylo. Tak zapomeňte na zvědavost. Dneska už jsme o ní mluvili. A děkuji vám za tu poklonu. Teda opravdu sexualitu vám nepřináším.

Já mám dotaz od kamarádky, která čeká na operaci srdce, má kardiostimulátor a praskla nějaká hadička. A ona vzkazuje, že má strach z bolesti. Co s tím má dělat?

Já vždycky tělu říkám: Ono nějak bude. To je nejlepší. Ego vám představami vyhrožuje. A je hrozně těžké odolat té představě. Ale když řeknete, hele, ono to nějak bude. Já znám lidi, kteří mě poslouchají léta a je jich hodně. A znám ženu třeba, která dlouhá léta odmítala třeba hysterektomii a nakonec, když jsme si spolu popovídali, tak řekla teda, že půjde. A pozor, to je velice obtížná operace. Tam ještě i jeden čas se vám uvazuje šňůrkou na palec u nohy děloha. Má to hodně procesů. Té ženě nebylo vůbec nic po porodu. Ti tam všichni chodili na tu JIPku po operaci se dívat a každý ji litoval a každému říkala: Mně nic nebolí, mně nic není. Dostávala samozřejmě nějaké léky. Pokud se člověk na tu operaci, na ten zákrok dostává s tím, že se bojí té operace, tak se uzavírá jednička. Jednička ovlivňuje hypofýzu, která vydává endorfin a endorfin, to už je prokázané i vědou, to znamená ta pohoda, ano, jdu, potřebuji jít na operaci se srdcem, tak zkrátka půjdu. Je to pro mě životně důležité, aby mi bylo dobře. Aby se mi opravilo tělo. To znamená, opravuje se vám domeček. Tehdy, kdy jdete v pohodě na

operaci, máte nejmenší problémy, protože ten endorfin a množství endorfinů způsobuje, že máte nejméně bolesti, nejméně problémů, všechno klape, všechno skutečně se vyřeší. Navíc po operaci dostane ta žena určitě preparáty, ale ten endorfin je strašně důležitý. To samé je třeba s porodem. Když se žena bude bát porodit, uzavře se jednička i dvojka tím strachem. Porod je obtížný, bolí strašně. Já bych mohla bývala rodit z fleku. Já jsem obě děti vyplivla jak pecku. Takže ta radost ze života vám dá strašně hodně. Všechno rozvazuje a pozor, protože je jediná hmota, cítí to i druhé hmoty ve vašem životě. Cokoliv děláte, vaše Božství vám pomáhá. Vy necháváte tady žít Boha. Takže Bůh vám pomáhá. Já si pamatuji ošklivé práce, které byly zapotřebí udělat, a já s takovou radostí jsem se oblékla do starých hadrů a šla jsem na zahradu, já nevím co, kácet strom, vykopala jsem ho. Hele, v tu ránu jsem kolem sebe měla spoustu lidí, protože já byla tak šťastná, že to dělám. Oni ze mě viděli takové nadšení, že mi přišla pomoci hora lidí. A bylo to moje vlastní. Když si přivlastňujete tu práci, kterou děláte, sedá vám tady na ramena obrovská tíha, protože si připadáte jako tělo a jméno. To samé je třeba s operací. Všechno zkrátka musíte dělat jenom lehce. Kdyby řekla tělu a zkuste jí to poradit: Já si počkám na to, až to bude bolet. Aspoň využiju ten strach v klidu, než tam na tu operaci půjdu. A bude to mnohem jednodušší.

Ten článek od toho pána o nezávislostech. Bylo by možné ho zveřejnit někde? Jestli by teda s tím souhlasil?

Určitě, on je báječný. Já někoho poprosím, někoho schopného, aby to dal na FB. Já to neumím, já sama to neumím, jsem trdlo na tohle. Ale já poprosím třeba Juru nebo Dane, tebe nebo Zdeničku Pollakovou. On je úžasný. On mi i kdysi psal tento Majoš a byl poprvé v Uherském Ostrohu, a to možná někde taky najdu, protože on si prošel všemi fázemi jakoby magickými. A jako mladý člověk, to už chodil teda snad s holčínou, skočil do bazénu a něco se mu zlomilo a on je na vozíku. A on tam popisoval, jak se pak začal zajímat o ty různé stavy léčení a všeho a tu snahu, a pak to pomalu opouštěl, až přišel potom na přednášky Staré Křečany a od té doby je nešťastnější člověk a zjistil, že není co měnit. On se takto oženil. Má tři děti. Je šťastný. Má úžasnou ženu, úžasně děti a raduje se ze života a dokonce nalívá optimismus i svému okolí. On učí. Tento člověk vyučuje tím chováním, jak se chová.

Není nic, co by šlo proti vám. Všechno pracuje pro vás. Na to nikdy nezapomeňte. Trvalá spokojenost vás osvobodí. Ještě občas to někde blikne podle toho, jak to máte nastavené, ale přeju vám to tu svobodu.

Děkuji vám za pozornost. Bylo mi s vámi zase dobře. Mějte se.

